

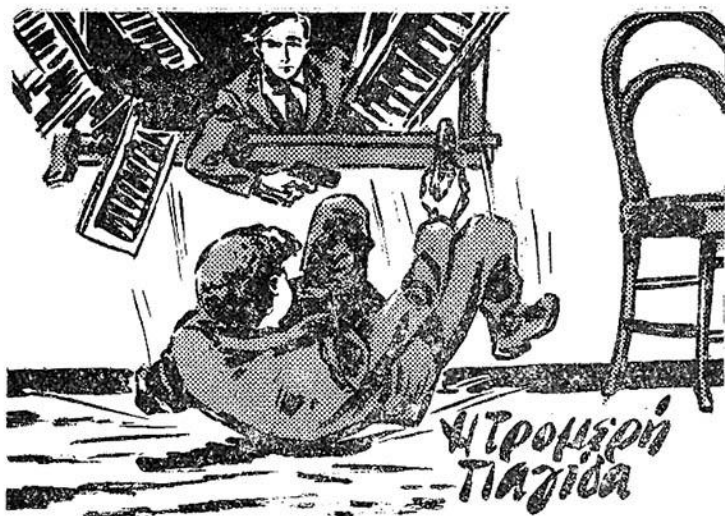
ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Η τρομερή
παγίδα

6

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΨΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ κάτω από τὸ κρεβάτι στή μὴ σπηριώδη βίλλα τοῦ Μάρτιν, ὁ μικρὸς Κεραυνὸς περιμένει νὰ δῆ τί θὰ συμβῆ. (*) Τὸ σχέδιό του θὰ τοὺς ξεγελάσῃ τάχα; Θὰ νομίσουν πὼς βγῆκε ξανά ἔξω καὶ πὼς χώθηκε μέσα στὸν κήπο;

Πραγματικά, μέσα σὲ δυὸ λεπτά ἡ πόρτα ἀνοίγει. Εἶναι σκοτάδι καὶ δὲν βλέπει τὰ πρόσωπα ποὺ μπαίνουν μέσα. Τὸ φῶς ὅμως ἐνὸς φακοῦ ποὺ φαχουλεύει κάθε γωνία, τὸν ἀνησυχεῖ. Μαζεύεται ὅσο μπορεῖ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

(*) Διόθασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ ἐκδίκησις τῶν Καταχθονίων».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2

τι, ἔτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Βγῆκε ἔξω, λέει ἓνας ἄντρας.

Ὁ Μπίλ δὲν τοὺς βλέπει στὸ πρόσωπο. Διακρίνει μονάχα τὰ πόδια τοὺς.

— Ἄκουσες καλά; λέει τὴν ἑκείνη στιγμὴ ἓνα δεύτερο φωνή.

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ, ἡ φωνὴ ποὺ κάνει τὸν Μπίλ νὰ τρίξῃ τὰ δόντια του ἀπὸ θυμὸ.

— Ναί! Πήδησε στὸν κήπο.

— Ἀμφιβάλλω, ξαναμιλάει ὁ Βάγκ. Ὁ Κεραυνὸς εἶναι πονηρὸς σὰν τὸν ἀρχαῖο Ὀδυσσεύα!

— Αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο τῶν δεκαπέντε χρόνων; λέει ὁ πρῶτος.

— Παλιόπαιδο ὁ Κεραυ-

νός; Μπορεί να τὰ βάλῃ μὲ μιὰ δλόκληρη ταξιαρχία καὶ νὰ μὴν πάθῃ τίποτε! Ναί, φίλε μου, τὸν ἔχει φοβηθῆ τὸ μάτι μου!

Οἱ ἄντρες σταματοῦν τὴ συζήτησι. Ὁ Μπιλ βλέπει τώρα κάτω ἀπὸ τὴν πρόχειρη κρυψώνα του, δυὸ πόδια νὰ πλησιάζουν τὸ κρεββάτι. Εἶναι ὁ Βάγκ τὰχα ἢ ὁ ἄλλος; Καὶ τί σκοπὸ ἔχει; Ἀπλώνει τὸ χέρι μὲ τὸ πιστόλι καὶ περιμένει.

Βλέπει τὰ δυὸ πόδια νὰ λυγίζουν, τὸ σῶμα τοῦ ἄντρα νὰ χαμηλώνῃ, ἕνα χέρι μὲ ἕνα φακὸ νὰ παρουσιάζεται καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ, ἕνα πρόσωπο, μιὰ σημαδεμένη χοντρή καὶ ἀσχημὴ μορφή. Ἡ μορφή τοῦ Βάγκ.

Πατάει τὴ σκανδάλη τρεῖς φορές. Ἐνα «ὦχ!» ἀκούγεται, καὶ τὸ χοντρὸ σῶμα τοῦ Βάγκ κυλιέται στὸ πάτωμα. Ὁ Μπιλ σηκώνει τὸ κρεββάτι μὲ δύναμι καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει. Τώρα μένει ἀπροστάτευτος καὶ τὸ μάτι του παίξει δεξιὰ κι' ἀριστερά. Διακρίνει τὸν δεύτερο ἐχθρὸ του στριμωγμένο σὲ μιὰ γωνία. Μιὰ σφαῖρα τοῦ περνάει ξυστὰ στὸ λαιμό. Τὸ δάχτυλό του, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν, λα, δουλεύει τὴ σκανδάλη.

Εἶναι ἐλεύθερος τώρα καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ. Ὁ Βάγκ, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς του εἶναι νεκρός.

— Τόμ!, φωνάζει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι. Πού εἶσαι, Τόμ;

Καιμιὰ ἀπάντησις πάλι. Ἄφινει τὸ δωμάτιο καὶ προ-

χωρεῖ στὸ ἄλλο. Ἐδῶ μέσα εἶναι ὅλα σκοτεινά. Φοβάται πολὺ μήπως τοῦ ἔχουν στήσει καιμιὰ παγίδα καὶ γυρίζει πάλι πίσω. Παίρνει ἕνα προσκεφάλι ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ τὸ πετάει μὲ δύναμι στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πέσιμο τοῦ προσκεφαλοῦ δὲν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο. Ἀναγκάζεται ν' ἀνάψῃ τὸ φακὸ του γιὰ νὰ προσανατολιστῆ. Πρὶν ὅμως προλάβῃ νὰ κἀνῃ καιμιὰν κίνησι, νοιώθει ἕνα κρῦο πρᾶγμα νὰ τοῦ παγῶνῃ τὸν κρόταφο. Ἀνατριχιάζει: δλόκληρος. Καταλαβαίνει πὼς τὸ κρῦο αὐτὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι παρὰ ἡ κἀννη ἑνὸς τριστολοῦ!

Δύο χέρια ποῦ μοιάζουν σὰν ἀτσάλινα τοῦ σφίγγουν τὰ δικά του. Τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἀνάβει. Γυρίζει τὸ κεφάλι του νὰ δῆ τὰ πρόσωπα τῶν ἐχθρῶν του. Εἶναι τρεῖς ὅλοι - ὅλοι.

Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ἡλικιωμένος καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν παρᾶξενά. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀδύνατο καὶ γεμάτο ρυτίδες. Εἶναι καὶ οἱ οἱ τρεῖς τοὺς Ἀμερικανοί.

Κρατῶντας τὸν πάντα ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια, τὸν σπρώχνουν καὶ μπαίνουν τώρα σὲ μιὰ σάλα, φωτεινὴ καὶ ἐπιπλωμένη. Τὸν καθίζουν σὲ ἕνα κάθισμα, καὶ ἐνῶ οἱ δυὸ στέκουν ὄρθιοι πίσω του, ἀκουμπώντας τὰ πιστόλια τους στὴν πλάτη του, ὁ ἀδύνατος μὲ τὰ παράξενά γυαλιστερά μάτια κάθεται μπροστά του. Τὸν κυτᾶ καὶ γελάει.

— Ποιός είμαι εγώ, με ξέρεις; τὸν ρωτά.

— Εἶσαι ὁ Μέρβιν! τοῦ ἀπαντᾷ θαρρετὰ ὁ Μπιλ.

— Ὡστε ξέρεις καὶ τὸ ὄνομά μου;

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω! Ξέρω ἀκόμα καὶ τὰ σχέδιά σου!

— Γι' αὐτὸ θὰ πεθάνης, Κε ραυνέ!, οὐρλιάζει ὁ συνομιλητῆς του. Γιατί εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μας, ποὺ σέ χρησιμοποιοῖ ἢ Λίντα γιὰ νὰ μοῦ καταστρέψῃ τὰ σχέδια! Δὲν σὲ σκοτώνω αὐτὴ τῆ στιγμῆ γιατί σὲ χρειάζομαι. Θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μοῦ προδώσης πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ ἐπισημονικὰ μυστικὰ τῆς Λίντας!

— Δὲν σὰς τὰ εἶπε ὁ Βάγκ;

— Ὁ Βάγκ δὲν εἶναι ἐπισημονικὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα.

— Καὶ τὸ σχέδιο τῆς βόμβας «Υ» ποὺ κλέψατε ἀπὸ τὴν ὑπόγεια πολιτεία;

Ὁ συνομιλητῆς του ξεσπάει ξανὰ σὲ γέλια.

— Ἄ! Ὡστε γι' αὐτὸ ἀνέβηκες πάνω στὴ γῆ; Ἐσένα χρησιμοποιοῖ ἡ βασίλισσα γιὰ νὰ μὰς ξαναπάρῃ τὰ μυστικὰ τῆς βόμβας; Ἄλλοίμονο σὲ μένα, Κε ραυνέ, ἂν ὑποκύψω μπροστὰ σὲ ἕνα παλιόπαϊδο σάν καὶ ἐγώ! Ἐγὼ ἔχω μεγάλα σχέδια! Θέλεις νὰ σοῦ τὰ πῶ, ἂν δὲν τὰ ξέρης; Ἄκουσέ τα! Μὲ τὴ βόμβα «Υ», ποὺ θὰ φτειάξω μέσα σὲ λίγους μῆνες, θὰ ἀπειλήσω ὅλα τὰ κράτη τῆς γῆς νὰ παραδοθοῦν στὴν ἐξουσία

μου! Μάλιστα, κύριε Κε ραυνέ, μέσα σὲ πέντε μῆνες τὸ πολὺ, θὰ εἶμαι ὁ Κυβερνήτης ὅλης τῆς γῆς καὶ θὰ μὲ τρέμουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι!

Ὁ Μπιλ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ καὶ τοῦ φωνάζει:

— Ἄλλοίμονο στὴ γῆ καὶ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἂν τὴν κυβερνήσης ἐσὺ καὶ ἡ συμμορία σου ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κλέφτες καὶ δολοφόνους! Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἐπάνω στὸν φτωχὸ μας πλανήτη. Ἡ θεία δικαιοσύνη θὰ προλάβῃ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἐτοιμάζεις, Μέρβιν!

Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα ὁ Βάγκ! Εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ αἷματα καὶ κουτσαίνει. Πέφτει ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ λιποθυμᾷ.

Ὁ Μέρβιν καὶ οἱ ἄλλοι δύο ποὺ κρατοῦν τὸν Μπιλ ἀκίνητο κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολιῶν τους, τρέχουν ἐπάνω του.

— Βάγκ!, κάνει ὁ Μέρβιν.

Ὁ Μπιλ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχισι καταλαβαίνει δύο πράγματα: πῶς, ἂν μείνῃ ἔστω καὶ πέντε λεπτὰ ἀκόμη στὰ χέρια τους, θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ πῶς ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

Μὲ τὸ θάρρος τοῦ μελοθανάτου πετάγεται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ μὲ ἕνα ἀπίθανο σάλτο φτάνει στὴν πόρτα. Στρίβει στὸ διάδρομο, ἐνῶ ἀπὸ πίσω του ξεχύνεται ἕνα οὐρλιαχτὸ ἀπὸ φωνές. Ἄ-

νοίγει μιὰ πόρτα, και βρίσκει-
ται τώρα αντιμετώπος με έ-
ναν άντρα της υπόγειας πολι-
τείας, πού, βλέποντάς τον να
του παρουσιάζεται έτσι από-
τομα, όπισθοχωρεί έντρομος.
Ή γροθιά του Κερανού τον
στέλνει να κυλιστή στη μέση
του πατώματος. Του παίρνει
βιαστικά τὸ πιστόλι του —
γιατί τὸ δικό του του τὸ πή-
ραν μόλις τον έπιασαν— και
προσπαθεί ν' ανοίξη την ά-
πέναντι πόρτα.

Ή πόρτα όμως είναι κλει-
δωμένη. Βάζει όλη του τή δύ-
ναμι για να την σπάσει και
στο τέλος τὸ κατορθώνει, τή
στιγμή που μπαίνει μέσα στο
δωμάτιο ένας από τους έ-
χθρούς του.

Τὸ κυνηγητὸ από δωμάτιο
σὲ δωμάτιο γίνεται δραματι-
κό. Οί σφαίρες τῶν άθόρυβων
πιστολιῶν χτυπούν όλόγυρα,
θρυμματίζουν τὰ τζάμια, τρυ-
πούν τὰ έπιπλα και σφηνώ-
νουν στους τοίχους. Όλη ή
προσοχή και ή έπιθυμία του
Μπίλ είναι να βρη την πόρτα
της έξόδου. Έπειτα από πολ-
λές έπικίνδυνες περιπλανήσεις
από δωμάτιο σὲ δωμάτιο, κα-
τορθώνει να φτάση μπροστά
σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα.

Μὲ τὸ άριστερό του χέρι
προσπαθεί να την ανοίξη, έ-
νώ με τὸ δεξιό σκοπεύει τὸ
λαμπιόνι με τὸ φῶς και τὸ
σπάζει. Ένας παράξενος
σπασμὸς τον κλονίζει σύγκορ-
μο και τὸ σώμα του όλο και-

"Ένα «ὦχ!» άκούγεται και τὸ σώμα του Βάγκ κυλιέται χάμω.

Πετάγεται από την πολυθρόνα του και με ένα όπιθανο σάλτο, φθάνει μπροστά στην πόρτα.

γεται, από τον πυρετό, λες και βρίσκεται θαμμένος μέσα στις φλόγες ενός καμινιού.

Πόσο κρατάει αυτή η άγωγία της πόρτας που δεν ανοίγει; Ούτε κι αυτός μπορεί να υπολογίσει. Στο τέλος απελπίζεται και αναγκάζεται να πυροβολήσει την κλειδαριά. Μια σφαίρα χτυπάει δίπλα του! Οί έχθροί του τον έφτασαν!

Γυρίζει απότομα και πυροβολεί τότε εδώ και πότε εκεί. Το άριστερό του χέρι δουλεύει αδιάκοπα και επιτέλους κατορθώνει ν' ανοίξει την πόρτα. Πετάγεται έξω με όρμη, τη στιγμή ακριβώς που οι σφαίρες ενός άθρομβου αὐτομάτου άρχισαν να κάνουν ένα

ήμικύκλιο στον τοίχο και την πόρτα, ζητώντας εκατοστό προς εκατοστό το σώμα του.

Το πήδημά του από την πόρτα είναι τόσο απότομο, που δεν μπορεί να κρατηθή στα πόδια του και κυλιέται κάτω. Εύτυχως, γιατί μια σφαίρα ξεκίνησε από το σκοτάδι και του περνά ξυστά πάνω από το κεφάλι. Είναι η σφαίρα της Πόλας που τον νομίζει για έχθρό. Είχε βγή από την πίσω πόρτα της βίλλας, και είχε πέσει επάνω της.

— Πόλα!, φωνάζει.

Η κοπέλλα είναι έτοιμη να πατήσει για δεύτερη φορά τη σκανδάλη πάνω στο πεσμένο σώμα, μα το όνομά της τη

σταματάει. Μέσα στο μισοσκόταδο βλέπει έναν άνθρωπο στην πόρτα της βίλλας, να γονατίζει και να σκοπεύει τον Μπίλ με το αυτόματό του. Σηκώνει για λίγο την κάνη του πιστολιού της και πυροβολεί. 'Ο άνθρωπος αφήνει να του πέση από τα χέρια το αυτόματο και μένει εκεί όπως είναι ακίνητος, σπριγγμένος στο μισάνοιχτο φύλλο της πόρτας. 'Ο Μπίλ έχει σωθή!

Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέχουν τώρα πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ἀκολουθοῦν τὸ δρομάκι καὶ ἔπειτα μπαίνουν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Πού εἶναι ὁ Τόμ; ρωτάει σιγανὰ ἡ Πόλα.

— Δὲν ξέρω. Χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ μου χωρὶς νὰ πάρω εἶδσι πού πήγε, καὶ τί ἔγινε! Ἀπορῶ μ' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι, Πόλα! Δὲν μπορῶ νὰ δγάλω ἕνα λογικὸ συμπέρασμα!

— Τί ἔγινε μέσα; Ἄκουσα ἀρκετὲς φωνὲς καὶ φοβήθηκα

— Πλήγωσα σοβαρὰ τὸν Βάγκ καὶ τοὺς ἔφυγα ὡς ἐκ θαύματος μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού μου ἔσωσες τὴ ζωή! Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ μὲ σκότωνε ὀπιοσδήποτε ἐκεῖνος μὲ τὸ αυτόματο, τὴ στιγμὴ πού βγήκα ἐξω.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα;

— Θὰ περιμένουμε ἐδῶ κρυμμένοι, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ. Οἱ ἐχθροὶ μας δὲν πρόκειται νὰ ξεμυτίσουν ἀπὸ τὴ

βίλλα. Φοβοῦμαι πολὺ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Τόμ.

— Μήπως κοιμάται πουθενά;

— Ἐχάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, Πόλα. Ἀποκλείεται νὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ τὸν πάρω εἶδσι! Μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ, δὲν ξέρω τί νὰ σκεφθῶ καὶ τί νὰ ὑποθέσω!...

Η ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

ΠΟΥ βρίσκεται ἀραγε ὁ Τόμ; Οὔτε κι' αὐτὸς τὸ ξέρει. Κοιμάται, καὶ ὀνειρεύεται πὼς τάχα ἔχει βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ἰόρκη μαζί μὲ τὸν Φρίξ καὶ τρέχει στοὺς καταπράσινους κάμπους κινηγῶνας πεταλοῦδες!...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, αἰσθάνεται πὼς κάποιος τὸν τσιμπάει στὸ πόδι. Τὸ τσίμπημα εἶναι δυνατὸ καὶ τὸν κάνει νὰ πεταχτῆ ἐπάνω. Κάτι τρέχει δίπλα του. Σκοτάδι ὀλόγυρα καὶ δὲν βλέπει οὔτε τὴ μῆτη του.

«Ποῦ νὰ θρῖσκομαι τάχα; ἀναρωτιέται.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ φακὸ καὶ τὸν ἀνάβει. Βλέπει τριγύρω του μερικὲς τσιμεντένιες κολῶνες καὶ κάτι παλιὰ σαραβαλιασμένα ἔπιπλα. Μερικοὶ ποντικὸὶ τρέχουν φοβισμένοι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

«Ποντικὸς μὲ δάγκωσε στὸ πόδι!, κάνει. Μὰ πού νὰ βρίσκωμαι;»

Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Βρίσκεται στὸ ὑπόγειο τῆς

βίλλας και έπεσε από μια κα ταπακτή, μαζί με την πολυθρόνα που σκόνταψε επάνω της. Θυμάται πώς, καθώς βρέθηκε στο πάτωμα, αναποδογύρισαν οι σανίδες και έπεσε με όρμη στο ύπόγειο, χωρίς να προλάβει να φωνάξει. Μαζί του έπεσε και η πολυθρόνα.

‘Από κει και πέρα δεν θυμάται τίποτε. Φαίνεται πως τον πήρε ο ύπνος.

«Και τώρα τί γίνεται;» κά νει και σηκώνεται επάνω.

Δίπλα του βρίσκεται το πεσμένο του πιστόλι. Το βάζει στην τσέπη και αρχίζει να σκέπτεται με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να βγίη από εκεί μέσα.

Παίρνει τα παλιά έπιπλα, και βάζει το ένα επάνω στο άλλο. Ανεβαίνει έπειτα επάνω και με τα χέρια του αρχίζει να σπρώχνει τις σανίδες του πατώματος. Με το πρώτο, ή σανίδα σε ένα μέρος σηκώνεται και αφίνει ένα μεγάλο άνοιγμα. Σβύνει το φακό του και προσπαθει τώρα να ανέβη επάνω.

Το κατορθώνει εύκολα. ‘Η σανίδα κατεβαίνει άθόρυβα μονάχη της και κλείνει την τρύπα. Βρίσκεται τώρα μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, χωρίς να ξέρη τίποτε για τον Μπίλ. Μ’ όλο που ή σκέψη του πηγαίνει στο Βάγκ και στους κινδύνους που τον περιμένουν, έν τούτοις νυστάζει ακόμη και παραπατάει πότε εδώ και πότε εκεί.

‘Απλώνει το χέρι του και το νοιώθη να πιάνη ένα μαλα-

κό πράγμα. Είναι μια κουβέρτα! Βρίσκεται μπροστά ο’ ένα κρεβάτι!

«Είμαι πολύ τυχερός!» συλλογίζεται. «Θά πατήσω ύπνο τρικουβερτο μέχρι το πρωί!»

Σηκώνει την κουβέρτα από το ένα μέρος και πέφτει με όλο του το σώμα επάνω στο κρεβάτι. “Ενα «ώχ!» τον ξαφνιαάζει. “Εχει πέσει πάνω ο’ έναν άνθρωπο που κοιμάται!

‘Ανάβει γρήγορα το φακό και βλέπει ξαπλωμένο πάνω στο κρεβάτι έναν ηλικιωμένο άνθρωπο με αδύνατο πρόσωπο!

‘Ο άνθρωπος κάνει ν’ απλώση το χέρι του κάτω από το μαξιλάρι για ν’ αρπάξη ένα πιστόλι, ένω τα χείλη του είναι έτοιμα να φωνάξουν. Το κεφάλι του Τόμ καθαρίζει και ή νύστα του φεύγει μονομιάς. ‘Αρπάζει το απλωμένο χέρι του ανθρώπου και του χώνει την άκρη τής κουβέρτας στο στό στόματου για να μη φωνάξει. “Επειτα αρχίζει να τον φιλοδωρή με μερικές γροθιές, πού, αν δεν έχουν την τέχνη του Κεραυνού, έχουν όμως μεγάλη δύναμη.

‘Ο ξαπλωμένος και αδύνατος άντρας χάνει τις αισθήσεις του. ‘Ο Τόμ τον ρίχνει κάτω από το κρεβάτι, παίρνει αυτός τη θέση του, σκεπάζεται ως το κεφάλι με τις κουβέρτες και... έτοιμάζεται να κοιμηθή.

Πριν όμως τον πάρη ο ύπνος, έρχεται να τον βασανί-

ση μιὰ μικρή σκέψη στο μέγαλο του κεφάλι:

«Κι' αν αυτός σηκωθεί στο μεταξύ και με σκοτώσει την ώρα που θα κοιμάμαι; Κι' έπειτα... πού να βρίσκεται ο Μπίλ;»

Παλεύει αρκετά λεπτά με τη νύστα και με την ανησυχία, που του δίνει αυτή η σκέψη, και στο τέλος αποφασίζει να σηκωθεί. Αρπάζει τον αδύναπο άνθρωπο στα γερά του μπράτσα, τον φορτώνει στους ώμους του και, ανάβοντας το φακό του, βρίσκει την πόρτα. Είναι κλειδωμένη και δεν ανοίγει. Θυμάται πώς για να μπουν μέσα έσπασαν ένα παράθυρο. Το βρίσκει ανοιχτό και με το ανάισθητο ανθρώπινο φερτίο στην πλάτη του, κα

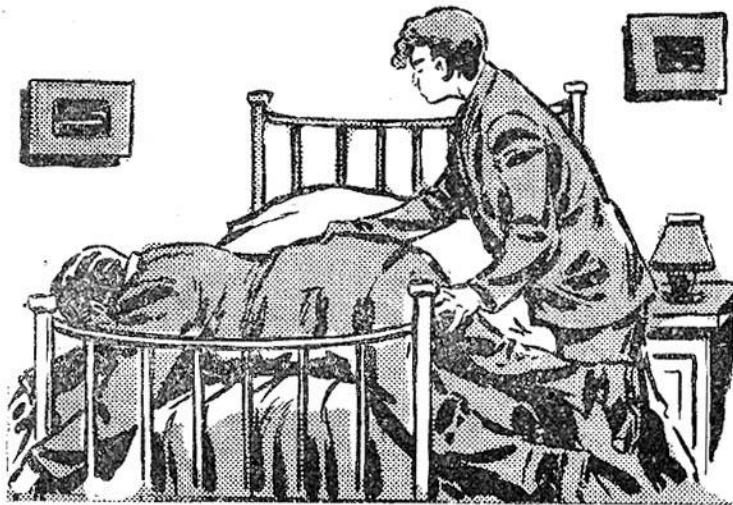
τεβαίνει και προχωρεί στο δρομάκι του κήπου με σβυσμέ το φακό του.

* * *

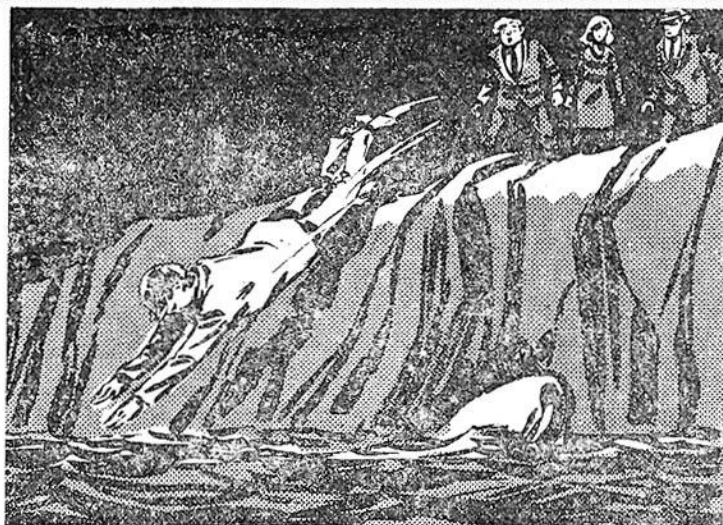
Ο Μπίλ με την Πόλα αντιλαμβάνονται τον θόρυβο που κάνει το πήδημά του από το παράθυρο και, κρυμμένοι πίσω από ένα φουντωτό θάμνο, κυττάζουν τη μεγάλη σκιά που προχωρεί στο δρομάκι. Έτοιμάζονται να πυροβολήσουν, όταν στο μισόφωτο διακρίνουν τον Τόμ να βαδίζει κρατώντας στον ώμο του το σώμα ενός ανθρώπου!

Ο Μπίλ δεν μπορεί να πιστέψει τα μάτια του! Πετάγεται επάνω και του παρουσιάζεται μπρός.

— Τόμ!, κάνει. Ποιός είναι αυτός, Τόμ!

Ο Τόμ έτοιμάζεται να ρίξει κάτω τον ανάισθητο 'Αμερικανό. Έτοιμος να ξεπλώσει στο στρωμένο κρεβάτι.

— Στη θάλασσα! φωνάζει ο Μπίλ στους συντρόφους του και οίχνηται πρώτος.

— Έλα, φορτώσου τον και σύ λιγάκι καυμένε, γιατί κουράστηκα να τον φέρω ως εδώ!

Κατεβάζει τον αναισθητο άντρα και τον αφήνει κάτω. Ο Μπίλ ανάβει το φακό του, κυττάζει το πρόσωπό του και αναπηδάει από χαρά.

— Αυτός είναι ο Μέρβιν, Τόμ! Ο τρελλός επιστήμονας που θέλει να υποδουλώσει τη γη! Πού τον βρήκες, Τόμ;

— Έπάνω στο κρεβάτι του. Πήγα να κοιμηθώ κι αυτός βρέθηκε από κάτω μου. Είδες λοιπόν πώς ο ύπνος μου βγαίνει πάντα σε καλό;

Ο Μπίλ αρχίζει τώρα να σκέπτεται, πού θα κρύψουν αυτόν τον άνθρωπο. Ένας κό-

κορας λαλεί και ο ουρανός αρχίζει σιγά - σιγά να φωτίζεται από ένα θαιμπό, μακρινό φώς. Ακόμη είναι σκοτάδι γύρω τους, μα δεν θα άργήσει να φωτίσει.

— Δέστε του τα χέρια, φιμώστε τον και τα μάτια σας τέσσερα να μη σάς φύγει, τους λέει. Έγώ θα πεταχτώ για μια στιγμή κάπου και θα γυρίσω άμέσως.

Βγαίνει έξω από τον κήπο και προχωρεί σε ένα μεγάλο δρόμο. Φτάνει σε μια μικρή πλατεία, όπου σταθμεύουν μερικά ταξί. Οι οδηγοί νυσταγμένοι, έχουν γείρει έπάνω στο τιμόνι και κοιμούνται. Ξυπνάει έναν από αυτούς και του λέει:

— Χρειάζομαι για λίγη ώ-

ρα τὸ ταξί σου, μὰ θέλω νὰ τὸ ὀδηγήσω μόνος μου.

— Ἀφισέ με ἡσυχῶ, παιδάκι μου!, κάνει ὁ ὀδηγὸς πειραγμένως γιατί τοῦ χάλασαν τὸν ὕπνο χωρὶς λόγο.

— Εἶμαι γυιὸς τοῦ μηχανικοῦ Τζὼν Γκόρντον, τοῦ λέει ὁ Μπίλ καὶ τοῦ δίδει τὴν ταυτότητά του, μαζὶ μὲ ἓνα μᾶτσο λεφτά. Κράτησε τὴν ταυτότητά μου καὶ ἂν δὲν γυρίσω μέσα σὲ μιὰ ὥρα, τότε πήγαινε στὸν πατέρα μου. Ἄν γυρίσω, ὅλα αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ εἶναι δικά σου.

Ὁ ὀδηγὸς γνωρίζει τὸ μεγάλο μηχανικὸ καὶ θαμπωμένος ἀπὸ τὰ δολλάρια τοῦ παιδιοῦ, τοῦ παραχωρεῖ τὸ ταξί. Ὁ Μπίλ, χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, βάζει μπρός, καὶ σὲ λίγο σταματᾷ ἐπὶ τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ἀρπάζουν τὸν Μέρβιν, ποῦ ἔχει τώρα συνελθῆ, τὸν βάζουν μέσα καὶ ξεκινοῦν ὅλοι μαζὶ μὲ ταχύτητα.

— Στὸ ὑποβρύχιο πᾶμε; ρωτᾷ ἡ Πόλα.

— Ὅχι, γιατί θ' ἀργήσουμε καὶ θὰ μᾶς πάρῃ ἡ ἡμέρα. Ξέρω μιὰ σπηλιά στὸ ἀπέναντι βουνό. Ἐκεῖ θὰ τὸν κρατήσουμε ὥσπου νὰ νυχτώσῃ.

Τὸ ταξί τρέχει σὰν ἀστραπὴ στοὺς μεγάλους δρόμους καὶ, μόλις ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ φτάνει στὶς πλαγιὰς ἐνὸς βουνοῦ. Κατεβάζουν τὸν Μέρβιν καὶ, προχωρώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μεγάλα πεύκα, φτάνουν σὲ μιὰ ἐρημικὴ σπηλιά.

—Μὴ φεύγετε οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντὰ του!, τοὺς λέει ὁ

Μπίλ. Θὰ γυρίσω σύντομα.

Κατεβαίνει τρέχοντας τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ φτάνει στὸ μέρος ποῦ ἄφισε τὸ αὐτὸ κίνητο. Ὁ ἥλιος ἀνατέλει μέσα ἀπὸ τοὺς θαμνοὺς οὐρανοξύστες τῆς μεγάλης πολιτείας καὶ δίνει ζωὴ καὶ κίνησι στὴ γῆ. Ὁ Μπίλ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κατάληξι τῆς νυχτερινῆς περιπέτειας τρίβει τὰ χέρια του καὶ ἀρχίζει ἓνα ὁμορφο τραγουδάκι. Ἡ χαρὰ του ὅμως κόβεται στὴ μέση μαζὶ μὲ τὸ τραγοῦδι ποῦ σφουρίζουν τὰ χεῖλη του. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ποῦ τὸ ἄφισε!

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ νὰ πηγαينوέρεται πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, μὰ δὲν βλέπει τίποτε! Τὸ αὐτοκίνητο ἔχει κάνει φερά!

«Μοῦ τὸ ἔκλεψαν!, συλλογίζεται. Ποιὸς ὅμως τὸ πήρε; Κανένας κοινὸς κλέφτης, ἡ ἀστυνομία ἢ μήπως κάποιος ἀπὸ τὴν συμμορία τοῦ Μέρβιν; Τώρα τί θὰ πῶ στὸν ὀδηγὸ ποῦ μὲ περιμένει;

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ λεφτὰ του καὶ τὰ μετράει. Εἶναι τόσο πολλὰ ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγοράσῃ δύο αὐτοκίνητα. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ Λίνα τὸν φόρτωσε ἀπὸ κάτω, πρὶν ξεκινήσουν, μὲ πολλὰ δολλάρια.

«Θὰ τοῦ πληρώσω τὴν κούρσα καὶ θὰ τὸν παροικαλέσω νὰ μὴν πῇ τίποτε στὴν ἀστυνομία καὶ στὸν πατέρα μου»,

σκέφτεται και περιμένει μήπως περάσει κανένα αυτοκίνητο για την Νέα Υόρκη.

Μπαίνει στο πρώτο που περνάει και μέσα σε μία ώρα φτάνει στην πλατεία. Πλησιάζει τις κούρσες και προσπαθί να δει τον οδηγό της δικής του. Δεν τον βλέπει πουθενά και αναγκάζεται να ρωτήσει κάποιον.

— Τον πήραν στην αστυνομία του άπαντάει εκείνος, γιατί η κούρσα του έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα έξω από την πολιτεία.

‘Ο Μπίλ μένει σαν μαρμαρωμένος από το δυσάρεστο νέο. Τώρα η αστυνομία θα μάθει για τον έρχομό του στη Νέα Υόρκη, θα καλέσει τον πατέρα του, θα ζητήσει να πληροφορηθεί του δρισκόταν τόσοσ καιρό, τη στιγμή που όλοι τον νόμιζαν για νεκρό ύστερα από το ναυάγιο του «Νιού Στάρ».

‘Ετοιμάζεται να γυρίση πίσω στους φίλους του, όταν τον σταματάει η φωνή του έφημεριδοπώλη που φωνάζει με όλη του τη δύναμη:

— ‘Ο γυιός του μηχανικού Γκόρντον επιστρέφει στη ζωή έπειτα από το ναυάγιο του «Νιού Στάρ»! Είναι ο μόνος που γλύτωσε και όμως δεν επέστρεψε στους δικούς του! ‘Η αστυνομία στα ίχνη του παράξενου ναυαγίου και της μυστηριώδους εξαφανίσεως του Μπίλ Γκόρντον!

‘Αγοράζει μια έφημερίδα και διαβάει όσο πιο γρήγορα μπορεί: Οί αστυνομικοί

της τροχαίας, βλέποντας το αυτοκίνητό του να τρέχη με μεγάλη ταχύτητα, τον άκολουθησαν από πίσω αλλά δεν μπόρεσαν να τον προφθάσουν. Βρήκαν όμως τη σταματημένη κούρσα δίπλα στο έάσοσ, ύποπτεύθηκαν πως συνέβη κάποια ληστεία και πήραν μαζί τους το αυτοκίνητο. Με τον άριθμό του αυτοκινήτου κατάφεραν να βρούν τον οδηγό του. ‘Εκείνος με τη σειρά του τους είπε για το παιδί του μηχανικού Γκόρντον, που όλοι το θεωρούσαν νεκρό έπειτα από το τραγικό ναυάγιο του ‘Ατλαντικού.

‘Ετρεξαν άμέσως στο σπίτι του πατέρα του. ‘Εκείνος τους είπε πως νόμιζε το παιδί του νεκρό, αλλά πως πριν είκοσι ήμερες έλαβε ένα άνωνυμο γράμμα, που τον πληροφορούσε πως το παιδί του δρισκόταν στη ζωή και περνούσε πολύ καλά. ‘Επειτα από το γράμμα αυτό περίμενε με άγωνία και δεύτερο.

— Και γιατί δεν άνέφερες όλα αυτά τα πράγματα σε μάς; τον ρώτησαν οί αστυνομικοί.

— Γιατί το γράμμα που έλαβα μου έλεγε πως, αν θέλω να παίρνω τακτικά είδήσεις από το παιδί μου, έπρεπε να μην άναφέρω άπολύτως τίποτε στην αστυνομία...

‘Ο Μπίλ κυττάζει μια μεγάλη του φωτογραφία που ύπάχει στην πρώτη σελίδα της έφημερίδας. Καταλαβαίνει πως την έχει άσχημα. Τώρα, έκτος από τη συμμορία,

θά ἔχη καὶ τὸ κυνηγητὸ τῶν ἀστυνομικῶν. Πρέπει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν.

Μπαίνει σὲ ἕνα ταξι καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Πληρώνει τὸν ὁδηγὸ καί, βαδίζοντας ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὰ πόδια του, φτάνει στὴ σπηλιά. Βρίσκει τὸν Τὸμ νὰ κοιμάται, καὶ τὴν Πόλα νὰ προσέχη τὸν Μέρβιν πού βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα.

Ἡ ἡμέρα περνᾷ μὲ ἀγωνία καὶ μὲ σκέψεις. Ὁ Μπίλ περιμένει μὲ ἀληθινὴ λαχτάρα τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ νὰ φτάσουν ὡς τὴν ἀκτὴ. Ἐκεῖ, θὰ παραδώσουν τὸν αἰχμάλωτο ἐπιστήμονα στὸ Λούντι, πού τοὺς περιμένει μὲ τὸ ὑποβρύχιό του.

Ὁ ἥλιος κρύβεται στὰ μακρινὰ σύννεφα καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ σκεπάζει βαρεῖα τὴ γῆ. Οἱ τρεῖς κομμάντος τῆς ὑπόγειας πολιτείας βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἔχοντας ἀνάμεσά τους τὸν αἰχμάλωτο ἐπιστήμονα. Ἐκεῖνος πηγαίνει νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακὸ του, βλέποντας δυὸ παιδιὰ καὶ μιὰ κοπέλλα νὰ τὸν ὁδηγοῦν μέσα στὴ νύχτα, γιὰ ἀγνωστὴ τύχη.

— Λυποῦμαι πολὺ πού ἀναγκάζομαι νὰ σὰς φερθῶ ἔτσι, τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπίλ. Σέβομαι τοὺς ἡλικιωμένους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐπιστήμονες, ἀλλὰ ἔχω καθήκον νὰ χτυπήσω τὴν τρελλή σας ἀπόφασι νὰ ὑποδουλώσετε τὴ γῆ.

Ὁ Μέρβιν δὲν τοῦ ἀπαντᾷ. Τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ προχωρεῖ.

— Πρέπει νὰ προσέχουμε πολὺ, λέει ὁ Μπίλ στοὺς συντρόφους του, γιὰτὶ ἡ ἀστυνομία θὰ προσπαθήσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῇ τὰ ἴχνη μου. Ὑποπεύσομαι πὼς ὁ δρόμος θὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀστυνομικούς, γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀλλάξουμε κατεύθυνσι.

Ἀνεβαίνουν ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ μικροῦ βουνοῦ καὶ κατηφορίζουν στὴν ἀντίθετη πλαγιά. Ἐπειτα στρίζουν ἀριστερά, μπαίνουν μέσα σὲ ἕνα κάμπο καὶ προχωροῦν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἡ νυχτερινὴ πορεία τους εἶναι γεμάτη ἀγωνία. Ἐχουν τὰ μάτια τους τέσσερα μῆτις πέσουν πάνω σὲ καμμιά ἀστυνομικὴ περίπολο ἢ σὲ καμμιά παγίδα τῆς συμμορίας. Ὅλοι σωπαίνουν καὶ μόνο ὁ Τὸμ μουρμουρίζει κάτι κάπου - κάπου. Διαμαρτύρεται γιὰτὶ ἔχει τόσες ἡμέρες νὰ κοιμηθῇ μιὰ δλόκληρη νύχτα μὲ τὴν ἡσυχία του.

Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ ἕνα ἐρειπωμένο σπιτάκι. Ὁ Μπίλ μπαίνει μέσα, καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι. Τὸ ἀνοίγει καὶ τραβάει ἀπὸ μέσα του ἕναν μικροσκοπικὸ ἀσύρματο. Τὸ βιβλίον εἶναι κοῦφιο στὴ μέση κι' ἔτσι ὁ ἀσύρματος κρύβεται μιὰ χαρά.

Πατάει ἕνα κουμπάκι καὶ περιμένει. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἕνα μικροῦστικο φῶς ἀνάβει δίπλα ἀπὸ τὸ κουμπί.

— Θέλω τὸ Λούντι, μιλάει ὁ Μπίλ σιγανά.

— Εἶμαι ὁ ἴδιος, τοῦ ἅπαν τᾶςε μιὰ καθαρὴ φωνή.

— Λούντι, ἐδώ Κεραυνός. Σὲ δέκα λεπτά φτάνω στὴν ἀκτῆ. Σοῦ φέρνω τὸν Μέρβιν αἰχμάλωτο. Ἐτοιμάσου νὰ μᾶς παραλάβῃς. Μὴν ἀνεβαίνῃς ἀκόμη στὴν ἐπιφάνεια μόλις φτάσω στὴν ἀκτῆ θὰ σὲ εἰδοποιήσω ξανά. Ἐντάξει;

— Σὲ κατάλαβα πολὺ καλά, Κεραυνέ. Ἐτοιμάζω τὴ λωστιχένια βάρκα καὶ περιμένω νεώτερο μήνυμά σου.

Ἄ Μπίλ βάζει τὸν ἀσύρματο στὴ θέσι του καὶ θναίνει ἐξω!

— Ἐμπρός!, κάνει.

Προχωροῦν ξανά. Ἡ θάλασσα μὲ τὸ ἐλαφρὸ τῆς κυμάτισμα τοὺς στέλνει τὸ ὁμορφο μουρμουρητό τῆς. Τὰ ἀστέρια ἀπὸ ψηλὰ εἶναι σωστὰ διαμάντια. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιά τῆς φύσεως, πού ὅλα φαίνονται ἡσυχὰ καὶ ξένοιαστα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ἀντηχεῖ ξαφνικὰ στὴν ἀτμόσφαιρα ὁ ἦχος μιᾶς ἀστυνομικῆς σειρήνας. Ἕνας παράξενος ἦχος πού σὲ κάνει νὰ φοβάσαι καὶ σοῦ σπάζει τὰ νεῦρα.

Τὰ παιδιὰ ξαφνιαζοῦνται.

— Ἡἀστυνομία!, κάνει ὁ Μπίλ.

Ἄ Τὸμ βγάζει ἐπιδεικτικὰ τὸ πιστόλι του.

— Πρόσεξε νὰ μὴν πυροβολήσης!, τὸν διατάζει αὐστηρὰ ὁ Μπίλ. Πρέπει νὰ ἀποφύγουμε τὴ μάχη μὲ τοὺς ἀστυνομικούς. Μὴν ξεχνᾷς πὼς

εἶμαστε, Ἀμερικανοὶ καὶ πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶναι ἐχθροὶ μας!

ΚΛΟΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ νὰ τρέξουν, μὰ ὁ αἰχμάλωτός τους κάνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ, ἐπίτηδες γιὰ νὰ τοὺς καθυστερήσῃ. Ὁ Μπίλ λυσσάει ἀπὸ τὸ κακό του καὶ τὸν παίρνει στὴν πλάτη. Τὸ οὐρλιαχτὸ τῆς σειρήνας ἐξακολουθεῖ, δὲν ἔχει ὅμως φανερωθῆ γιὰ τὴ στιγμή κανεὶς ἀστυνομικός.

Ἄ Τὸμ μὲ τὸ χοντρό του σῶμα δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ ὅπως οἱ ἄλλοι. Ἀγκομαχάει σὰν ἀτμομηχανὴ καὶ πολλές φορὲς μπερδεύονται τὰ πόδια του καὶ πέφτει κάτω.

Ἡ ἀκτῆ παρουσιάζεται ἀπότομα μπροστά τους.

— Σωθήκαμε!, κάνει ὁ Μπίλ. Γρήγορα, Τὸμ, τρέξε λιγάκι!

Ἄ Τὸμ λαχανιάζει σὰν σκύλος καὶ ἡ γλώσσα του κρέμεται ἐξω, ὡς τὸ σαγόνι του. Ὁ Μπίλ ἀφίνει κάτω τὸν αἰχμάλωτό του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ δεύτερο σῆμα μὲ τὸν ἀσύρματό του.

Πρὶν προλάβῃ ὅμως νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη, βλέπει πέντε σκιὲς νὰ τρέχουν πρὸς τὴν ἀκτῆ καὶ νὰ τοὺς πλησιάζουν.

— Στὸν τόπο!, ἀντηχεῖ μιὰ ἀγριοφωνάρα. Μὴν κινηθῆ κανεὶς!

Ἄ Μπίλ ρίχνει μιὰ ματιὰ δόλογυρά του γιὰ νὰ βρῆ κα-

νένα μέσον σωτηρίας. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από τη θάλασσα. Οί αστυνομικοί πληθαίνουν και οί σκούρες φιγούρες τους, από τη μία στιγμή στην άλλη, τούς στενεύουν τόν κλοιό.

— Στη θάλασσα!, φωνάζει τότε στους συντρόφους του και πέφτει μέσα πρώτος.

Πίσω του έρχεται ή Πόλα και ακολουθεί τὸ χοντρό σώμα του Τόμ, πού ὡστόσο ξέρει θαυμάσιο κολύμπι. Ὁ Μέρβιν μένει πίσω στην ἀκτή και σηκώνει τὰ χέρια ψηλά.

Τὰ πιστόλια τῶν αστυνομικῶν μπαίνουν σὲ ἐνέργεια. Οἱ σφαίρες σφυρίζουν και σκίζουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

— Παύσατε πῦρ!, κάνει μιὰ δυνατὴ φωνή. Τους θέλω ζωντανούς! Ἐκεῖ πού μπήκαν δὲν θὰ μπόρουν νὰ μὴ ξεφύγουν! Τηλεφωνήστε γρήγορα στὸ λιμεναρχεῖο νὰ στείλῃ μιὰ βενζινάκατο!

Οἱ τρεῖς φίλοι κολυμποῦν τώρα στὴν ἴδια γραμμὴ.

— Χάσαμε τὸν αἰχμάλωτό μας!, λέει πικραμένος ὁ Μπίλ. Ἄς σωθοῦμε τουλάχιστον ἐμεῖς!

Οἱ φιγούρες τῶν αστυνομικῶν, πού ἔχουν παραταχθῆ στὴν ἀκτή, ὅσο πηγαίνουν και μικραίνουν. Τὰ παιδιὰ ἔχουν προχωρήσει στὰ ἀνοιχτὰ και δὲν τοὺς μένει παρά νὰ δώσουν σῆμα στὸ Λούντι. Ὁ Μπίλ φέρνει τὸ δεξιὸ του χέρι στὴν τσέπη.

— Ὁ ἀσύρματος μου ἔπεσε στὴ θάλασσα!, κάνει.

— Τώρα; Λέει ή Πόλα. Τώρα τί θὰ ἀπογίνουμε; Πῶς θὰ εἰδοποιήσουμε τὸν πατέρα μου νὰ μᾶς κατεβάσῃ;

Ὁ Μπίλ δὲν μιλάει. Δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. Τὰ ἔχει ἐντελῶς χαμένα. Δὲν ὑπάρχει τώρα καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας. Θὰ μείνουν στὴν ἐπιφάνεια ὡσπου νὰ τοὺς συλλάβουν οἱ αστυνομικοί.

— Ἐχει και καρχαρίες ἐδῶ!, κάνει ὁ Τόμ πού στὴ μεγάλη αὐτὴ στιγμή τοῦ κινδύνου βρίσκει ὄρεξι γι' ἀστεία.

— Ἄν δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ βουλιάξω, θὰ κοιμόμουν εὐχαρίστως πάνω στὴ θάλασσα, ξινοκάνει και ἀρχίζει τὰ γέλια.

— Γιατί γελάτε; τὸν ρωτáει πειραγμένη ή Πόλα.

— Γιατί κάτι μὴ λέει πῶς θὰ σωθοῦμε!

— Θὰ σωθοῦμε και πολὺ γρήγορα μάλιστα, τοῦ ἀπαντáει ὁ Μπίλ και τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι του μακριά, σὲ μιὰ κατεύθυνσι.

Κυττάζει και ή Πόλα. Βλέπουν ἕνα φῶς νὰ τρέχῃ. Ἐνα φῶς πάνω στὴ θάλασσα.

— Τὸ λιμεναρχεῖο στέλνει βενζινάκατο γιὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ!, τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Μπίλ. Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ, θὰ βρισκόμαστε δεμένοι χειροπὸ δαρά.

— Και τί μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν; διαμαρτύρεται μὲ ἀφέλεια ὁ Τόμ. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μᾶς στείλουν στὰ σπίτια μας! Ἄλλο πού δὲν θέλουμε και μεις!

— Κι' αν σε ρωτήσουν πού ήσουν τόσον καιρό, τί θα τους απαντήσεις, βλάκα; Τί θα τους πής για τον Μέρβιν που άφισες πίσω στην ακτή;

— "Α, φίλε μου! "Αν με ρωτήσουν τέτοια πράγματα, θα τους πώ πως εγώ δεν ξέρω τίποτε και πως εσύ είσαι ο άρχηγός! "Εγώ έκτελώ τις διαταγές σου! "Αλλά μη φοβάσαι, κάτι θα γίνη και για μās, μπορεί να μη μās συλλάβουν!

Τό φως όσο πηγαίνει και μεγαλώνει. Τώρα ακούγεται και ο ήχος ενός μοτέρ. Μιά λευκή φωτοβολίδα ξεκινάει από την ακτή και κρέμεται ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους. "Η θάλασσα λαμποκοπάει ολόκληρη και η βενζινάκατος προχωρεί τώρα προς τη φωτοβολίδα. Σε δυο λεπτά θα βρίσκεται κοντά τους.

— Πετάξτε από πάνω σας τα πιστόλια, και ό,τι άλλο έχετε!, διατάζει ο Μπίλ. "Εσύ, Πόλα, όταν μās συλλάβουν να πής πως είσαι Γαλιίδα.

— Και γώ, τί θα πώ; ρωτάει ο Τόμ.

— "Εσύ δεν θα πής τίποτε. Θα μιλήσω εγώ πρώτος. Προς Θεού, να μην αναφέρετε τίποτε για την ύπογεια πολιτεία!

"Η βενζινάκατος πλησιάζει. Είναι γεμάτη αστυνομικούς. Τα μάτια τους προσπαθούν να αντίληφθούν τη θέση των παιδιών και σε λίγο τα διακρίνουν. "Ενας λαμπερός προβολέας απλώνεται πάνω στην

ήσυχη θάλασσα και φωτίζει τρία παιδιαστικά κεφάλια. Του Μπίλ του Τόμ και της Πόλας.

— Τώρα τί θα μās γλυτώσει; ρωτάει με άπελπισία ο Μπίλ τον φίλο του.

"Η βενζινάκατος τους πλεуρίζει. Οί αστυνομικοί πετούν στη θάλασσα ένα μακρύ σκοινί.

— "Αρπαχτήτε από το σκοινί!, τους φωνάζουν.

Πρώτος άρπάζεται ο Μπίλ και κατόπιν η Πόλα. "Ο Τόμ όμως τους κυττάζει με άπάθεια.

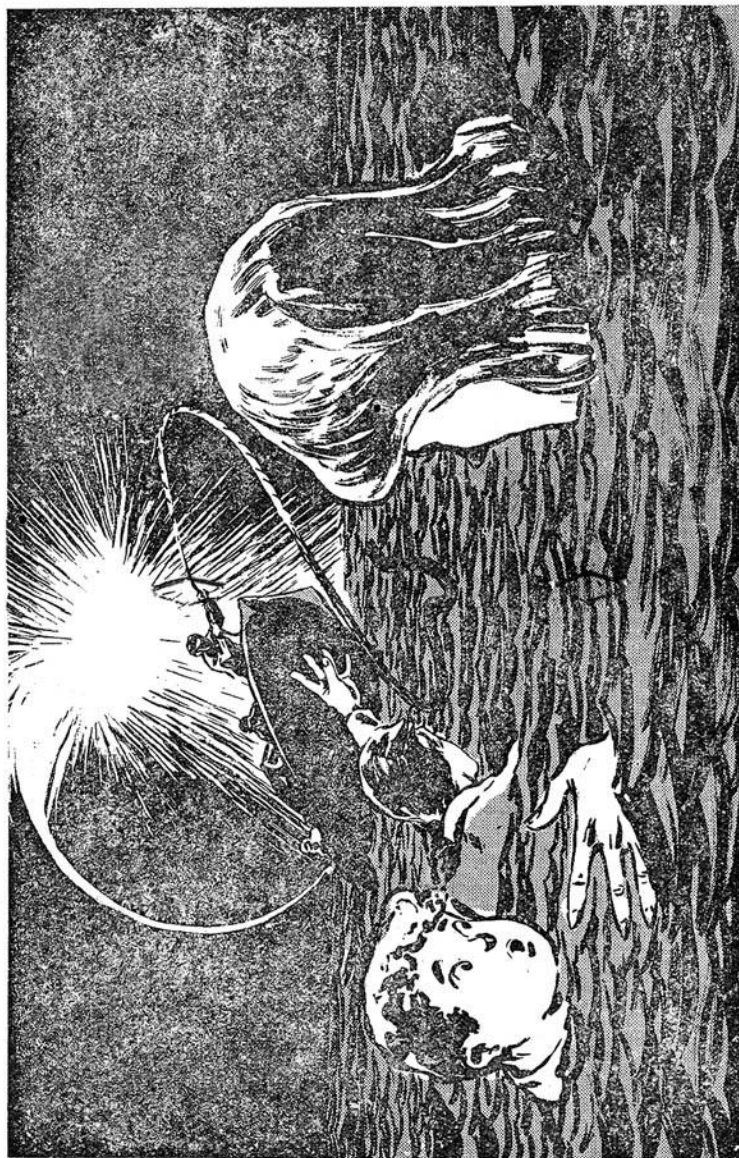
— "Ο τρίτος γιατί δεν πιάνεται από το σκοινί; φωνάζει άπειλητικά ο αστυνομικός από τη βενζινάκατο.

"Ο Τόμ δεν προλαβαίνει να απαντήσει, μα ούτε και οί άλλοι δυο σύντροφοί του προλαβαίνουν να τον κυττάξουν. Αίσθάνονται και οί τρεις τους να άδειάζη η θάλασσα κάτω από τα πόδια τους και μία μεγάλη δύναμη τους τραβά προς το βυθό!

Σε λίγο βρίσκονται και οί τρεις τους μέσα στο ύποβρυχιο δίπλα στους ναύτες της ύπογειας πολιτείας, και αντικρίζουν το άνήσυχο πρόσωπο του Λούντι. * * *

"Ο Μπίλ του διηγείται τί τους συνέβει, ενώ ο Τόμ κορδώνεται από χαρά και λείει κάθε τόσο:

— Δεν σās τό έλεγα εγώ πως δεν πρόκειται να μās πιάνουν οί αστυνομικοί; Κάτι ήξερα...

Οι αστυνομικοί πετούν στη θάλασσα ένα μακρύ σχοινί.

‘Ο Λούντι, με τη σειρά του τους διηγείται κι’ αυτός πώς τους πήρε είδησι, τη στιγμή παύ ή βενζινακάτος σταματούσε δίπλα τους:

— Τό σκοτάδι έπάνω στη θάλασσα έκανε τόν όπτικόν καθρέφτη του ύποβρυχίου σκοτεινό κι’ έτσι δέν βλέπαμε τίποτε. Σέ μιá στιγμή όμως ό καθρέφτης φωτίστηκε. Είδα στόν ούρανό νά σκάζη μιá φωτοβολίδα. Δέν έδωσα και τόση σημασία, αλλά, κυττάζοντας πιό καλά μέσα στα μικρά κυματάκια, διέκρινα τρία σώματα και μιá βενζινακάτο νά πλησιάζη. ‘Αμέσως κατάλαβα πώς είσαστε έσείς και πώς διατρέχετε κίνδυνο, γι’ αυτό σάς κατέβασα κάτω. Εύτυχώς που πρόλαβα γιατί, όπως μου λέτε, αν άργούσα έστω και ένα λεπτό...

— Θα κοιμόμαστε τώρα στα κρατητήρια τής άστυνομίας!, συμπληρώνει ό Τόμ και κυττάζει όλόγυρά του μήπως βρει κ ανένα κρεβάτι για νά κοιμηθί.

‘Ο Μπίλ μένει μόνος μαζί με τό Λούντι.

— Θα άνεβής ξανά έπάνω, του λέει ό άντιπρόσωπος τής ύπόγειας πολιτείας. ‘Ο θάνατος του πράκτορά μας είναι για μās άληθινή καταστροφή. Θα μπορούσε νά μās οδηγίση στα ίχνη του Βάγκ. Τώρα θα χρειαστή πολύς χρόνος και πολλές προσπάθειες για νά ανακαλύψης τό κρουσφύετό τους.

— Έχω μιá ιδέα!, κάνει ό Μπίλ. ‘Ελπίζω νά κατορθώσω

πολλά πράγματα. Πότε θα άνεβούμε ξανά έπάνω;

— Αύριο τό βράδυ, θα σάς βγάλω σε μιá πιό άπόμερη άκτή. Πήγαινε τώρα νά κοιμηθής και σύ, για νά ξεκουραστή τό σώμα σου.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

ΤΟ ΑΛΛΟ βράδυ ή ίδια ή λαστιχένια βάρκα βγάξει και τά τρία παιδιά σε μιá έρημική άκτή γεμάτη άπότομους βράχους. Κρατούν έπάνω τους άπό ένα πιστόλι, ένα φακό, ένα μικρό άσύρματο και άρκετά λεφτά, μήπως τους χρειαστούν. ‘Η Πόλα φερει ένα κόκκινο φόρεμα με με μπότες γιατί τά παπούτσια της χάθηκαν μέσα στη θάλασσα και ό Μπίλ με τόν Τόμ άπό μιá προσκοπική στολή.

— Έσείς οι δυο θα μείνετε εδώ, κρυμμένοι μέσα στους βράχους, τους λέει ό Μπίλ, και θα με περιμένετε ώσπου νά γυρίσω.

‘Αλλο πού δέν θέλει ό Τόμ. Είναι καλοκαίρι και ό ύπνος κοντά στη θάλασσα είναι τόσο εύχάριστος.

‘Ο Μπίλ τους άφίνει και προχωρεί με βήμα γοργό. ‘Επειτα άπό μισή ώρα φτάνει στο δημόσιο δρόμο, σταματάει ένα ταξί και παίρνει δρόμο για τή Νέα ‘Υόρκη. Μπαίνει άρκετά ωρίς στη μεγάλη πολιτεία, τήν διασχίζει και σταματάει κοντά στη γειτονιά του, μέσα στις ήσυχες και καταπράσινες δίλλες.

Οί διαβάτες είναι άραιοί και τὰ φῶτα τῶν δρόμων σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Μπίλ ἀποφεύγει τοὺς φωτισμένους δρόμους καὶ προτιμᾷ τὰ σκοτεινὰ δρομάκια. Σὲ λίγο φτάνει μπροστὰ στὸ σπίτι του. Ἡ καρδιά του χτυπᾷ γεμάτη συγκίνησι. Δὲν προχωρεῖ ὅμως ἀσυλλόγιστα. Ξέρει πῶς οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ τὸ φρουροῦν νύχτα καὶ μέρα.

Σκέφτεται γιὰ λίγο κι' εἵπεται παίρνει μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι. Πηδάει στὸν κήπο τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, ποῦ δὲν τὸ φρουροῦν οἱ ἀστυνομικοί. Εἶναι πολὺ τυχερός, γιατί οἱ κάτοικοί του λείπουν καὶ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ μέσα στὸν σκοτεινὸ κήπο. Ἔτσι νομίζει στὴν ἀρχή, μὰ κατόπι τοῦ αὐτοῦ τοῦ παίρνει τὸν ψίθυρο μιᾶς φωνῆς ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πίσω του. Σὰν ἀπὸ ἔνστι κτο τραβάει τὸ πιστόλι του.

—Μπίλ Γκόρντον!, κάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀόρατου ἀνθρώπου πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο. Μπίλ Γκόρντον, μὴν πυροβολεῖς εἴμαι φίλος!

Ὁ Μπίλ δὲν πιστεύει τίποτε. Θέλουν τάχα νὰ τὸν ξεγελάσουν; Βλέπει μιὰ φιγούρα νὰ γλυστράει πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του μὲ σηκωμένα τὰ χέρια.

— Γονάτισε κάτω!, τοῦ λέει ὁ Κεραυνὸς ἐπιτακτικὰ.

Ὁ ἄγνωστος γονατίζει. Ὁ Μπίλ μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶσαι;

— Εἶμαι δημοσιογράφος. Δουλεύω στὴν ἔφημερίδα «Σόν».

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; Ποῦ μὲ γνωρίζεις;

— Ἦμουν βέβαιος πὼς θὰ ζητούσες νὰ ἔρθης στὸ σπίτι σου γι' αὐτὸ βόσκομαι κρυμμένος ὥρες ὀλόκληρες στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Σὲ ἔχω ξαναδῆ στὸ σχολεῖο ὅταν κερδίσατε τὸ διαγωνισμό.

— Καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

— Θέλω νὰ μάθω μερικά πράγματα ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ πλοίου καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί σου ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ. Εἶμαι ἀκόμα ἓνας νέος δημοσιογράφος χωρὶς φήμη, μὰ, ἂν κατορθώσω νὰ γράψω κάτι ἀπὸ τὴν περιπέτειά σας, θὰ γίνω ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη διάσημος. Σὲ παρακαλῶ παλὺ πῆς μου κάτι!

Ὁ Μπίλ δὲν ἔχει σκοπὸ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, ποῦ τοῦ παρουσιάστηκε ἔτσι μπροστὰ του, μὰ ἡ σκέψι του σταματᾷ σὲ κάτι ἄλλο.

— Θὰ σοῦ πῶ ὠρισμένα πράγματα, τοῦ ἀπαντᾷ, ἂν μὲ βοηθήσης νὰ μῶω στὸ σπίτι μου χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ εἶδησι ἡ ἀστυνομία. Ἄν τὸ κατορθώσω, τότε εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

— Καὶ μὲ τί τρόπο νὰ σὲ βοηθήσω;

— Νὰ πᾶς μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ κάγῃς τὸ μεθυσμένο πειράζοντας τὸν ἀστυνομικό, ὡς ποῦ νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι τους

γύρω από σένα. "Επειτα από μισή ώρα ξαναδοκίμασε να τους πειράξει, για να μπορέσω να δω χωρίς να με πάρουν είδησι. "Όταν γίνουν όλα αυτά, να με περιμένεις στη δεύτερη γωνία.

Ο δημοσιογράφος συμφωνεί και δίνουν τα χέρια τους σαν καλοί φίλοι. Ο Μπίλ μένει μονάχος και σηκώνει τα πόδια πίσω από την ψηλή μάντρα για να δει τον αστυνομικό που πηγαίνει προς το στενό δρομάκι, που χωρίζει τους κήπους των δύο σπιτιών. Περιμένει ν' ακούσει τη φασαρία του δημοσιογράφου, από στιγμή σε στιγμή. Κι' αν τον προδώσει; Τι θα κάνει τότε; Πώς θα τους ξεφύγει;

Να όμως που ο δημοσιογράφος κρατάει το λόγο του. Στην αρχή τραγουδάει όπως τραγουδούν οι μεθυσμένοι κι' έπειτα αρχίζει να βρίζει τον αστυνομικό. Ακολουθεί μια μικρή φασαρία που όσο πηγαίνει και δυναμώνει. Ο σκοπός που βρίσκεται μπροστά στον Μπίλ πίσω από τη μάντρα, αφίνει τη θέση του και τρέχει να δει τι συμβαίνει.

Αυτή τη στιγμή περιμένει ο Μπίλ. Γραπώνεται στην ψηλή μάντρα, σηκώνει το σώμα του, ανεβαίνει επάνω της και πηδάει απαλά κάτω στο δρόμο. Χωρίς δισταγμό, φτάνει στα χαμηλά κάγκελα του δικού του σπιτιού, τα πηδάει με ένα σάλτο και βρίσκεται τώρα μέσα στον κήπο. Σέρνεται με την κοιλιά και μπαίνει σ' ένα μικρό δωμάτιο που

το χρησιμοποιούν σαν αποθήκη.

Ο καυγάς συνεχίζεται ακόμη. Μέσα από το δωμάτιο της αποθήκης αρχίζει μια σιδερένια σκάλα που οδηγεί στην ταράτσα. Ανεβαίνει με λαχτάρα τη στριφογυριστή σκάλα και, με την καρδιά έτοιμη να σπάσει, βρίσκεται τώρα στην ταράτσα, χωρίς να τον πάρη κανείς είδησι.

Τα τουβλά που είναι χτισμένα ένα μέτρο ψηλά, γύρω από την ταράτσα, τον κρύβουν από τα μάτια των αστυνομικών. Έχει σκοπό να φτάσει ως το φεγγίτη. Ξέρει πως ανοίγει από πάνω και πώς, ανοίγοντάς τον, θα πέσει μέσα στο δωμάτιο της κουζίνας.

Έτοιμάζεται να συρθεί, όταν το μάτι του παίρνει μια φιγούρα ακριβώς δίπλα από το φεγγίτη, που του παγώνει το αίμα και του μουδιάζει τα μέλη. Είναι ένας αστυνομικός! Ένας αστυνομικός, που το έχει ρίξει στον ύπνο, παρ' όλο τον καβγά που γίνεται στο δρόμο.

Τώρα; Τι πρέπει να κάνει τώρα; Να παραιτήσει το σχέδιό του στη μέση και να γυρίσει άπρακτος πίσω, να αφήσει τον αστυνομικό ανάσθητο με μερικές γροθιές ή να επιχειρήσει να κατέβη στο σπίτι, ανοίγοντας άθόρυβα το φεγγίτη;

Κάνει το σταυρό του και αποφασίζει το τρίτο. Οι φασαρίες στο δρόμο σταματούν. Σέρνεται ως το φεγγίτη και απλώνει το δεξί του χέρι.

Σηκώνει σιγά - σιγά τη μιά του άκρη, ενώ τὸ μάτι του δὲν ἀφίνει οὔτε στιγμή τὸν κοιμισμένο ἄνθρωπο. "Αν κάνει καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι; θὰ τοῦ ριχτῆ ἔπάνω καί... ὁ Θεὸς βρηθός!

Ὁ φεγγίτης ἀνοίγει καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν λέει νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Μπίλ ἀρπάζεται γερὰ μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι, περνάει σιγά-σιγά τὰ πόδια του καὶ ἔπειτα τὸ σῶμα του μέσα στὴ φαρδεῖα τρύπα καὶ βρίσκεται γώρα κρεμασμένος μὲ τὸ ἓνα χέρι μέσα στὴν κουζίνα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο κατεβάζει ὅσο μπορεῖ πρὸς τὸ κρυστάλλο.

Ἀποφασίζει νὰ πηδήσῃ. Ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι καὶ μιὰ γλυκεῖα συγκίνησι τοῦ πνίγει τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια. Ἐπὶ τέλους, βρίσκεται μέσα στὸ σπῆτι του, κοντὰ στοὺς δικούς του!

ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΑΝΟΙΓΕΙ τὶς πόρτες ἀθόρυβα καὶ φτάνει στὸ σαλόνι. Τοὺς βρίσκει ὅλους ἐκεῖ, τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴ μικρὴ του ἀδελφούλα τὴ Τζίν καὶ τὴ γιαγιά του. Μόλις τὸν βλέπουν νὰ παρουσιάζεται ἔτσι ἀθόρυβα καὶ ξαφνικά, ἐτοιμάζονται νὰ βάλουν μιὰ φωνή, μὰ ὁ Μπίλ φέρνει τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νόημα νὰ σωπάσουν. Ὁρμούν ἔπάνω του τὸν ἀγκαλιάζουν, ἀρχίζουν τὰ κλάματα

καὶ ὁ καθένας τους τὸν ρωτάει.

— Ποῦ ἦσουν; Τί ἔγινες; Γιατί δὲν ἦρθες; Πῶς μπήκες μέσα; Τί τὴν ἤθελες τὴν κόουσα; Ποῦ εἶναι ὁ φίλος σου ὁ Τόμ;

Ὁ Μπίλ παίρνει τὸ λόγο.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε πρὸς τὸ παρόν, τοὺς λέει. Οὔτε θὰ καθήσω γιὰ πολὺ μαζί σας. Ἐχω ἔρθει γιὰ μιὰ σοβαρὴ καὶ μεγάλη ἀποστολὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἄν πετύχω, θὰ σώσω τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ ρωτᾶτε τίποτε, οὔτε νὰ σὰς ξεφύγῃ κουβέντα πῶς ἦρθα νὰ σὰς βρῶ.

Ἐπειτα, γυρίζοντας στὸν πατέρα του, τὸν παρακαλεῖ νὰ μποῦν στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ μιλήσουν ἰδιαίτερα.

— Οὔτε σὲ μένα δὲν θὰ πῆς τίποτε, Μπίλ; τὸν ρωτᾶει ἐκεῖνος.

— Ὅχι, μπαμπά. Μὲ συγχαρεῖς γιὰ τὴν ἐπιμονή μου. Ἀργότερα θὰ τὰ μάθης ὅλα. Πρέπει νὰ ξέρης μονάχα πῶς ἀγωνίζομαι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, πές μου, ξέρεις τίποτε γιὰ κάποιον ἐπιστήμονα ποῦ ὀνομάζεται Μέρβιν;

— Τὸν ξέρω ἀρκετὰ καλά. Εἶναι ἓνας σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς ἐπιστήμονας.

— Μήπως ξέρεις ἀν ἔχη κανένα ἐργαστήριον;

— Ναί, ἔχει κάποιον ἐργαστήριον κάπου τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Γιατὶ ὁμως ρωτᾶς;

— Θέλω νὰ πάρω μερικὲς

πληροφορίες. Που άκριδώς ει-
ναι τὸ ἐργαστήριο;

‘Ο πατέρας του βγάξει ξ-
να χαρτί καὶ τοῦ σημειώνει
μιὰ διεύθυνσι.

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο,
μπαμπά. Σ’ εὐχαριστῶ πολὺ.

Γυρίζει ξανά στο ἑσάλονι
χαμογελαστός κι ἀρχίζει τὴ
φλυαρία μὲ τὴ γιαγιά του καὶ
τὴν Τζίν. Τὸ αὐτὶ του ὕμωσ
τὸ ἔχει στημένο μήπως ἀκού-
σει τὸν δεύτερο καβγά. Πραγ-
ματικὰ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λε-
πτὰ ἀκούει πάλι φωνές. Ση-
κώνεται ἐπάνω, τοὺς φιλεῖ βι-
αστικὰ ὄλους καὶ φτάνει στὴν
κουζίνα. ‘Η μητέρα του πίσω
ἀρχίζει τὰ κλάματα. ‘Ο Μπίλ
λυπάται πού τὴν στενοχωρεῖ
τόσο πολὺ, μὰ τὸ καθήκον του
τὸν καλεῖ μακρὰ της. Βάζει
πάνω στο τραπέζι μιὰ καρέ-
κλα, ἀνεβαίνει, τοὺς κάνει νό-
ημα νὰ σωπάσουν, τοὺς ἀπο-
χαιρετᾷ μὲ τὸ χέρι καὶ σηκώ-
νει ξανά μὲ προφύλαξι τὸ τζά-
μι τοῦ φεγγίτη.

‘Ο ἀστυνομικὸς ἐξακολου-
θεῖ νὰ κοιμᾷται. ‘Ο Μπίλ περ-
νᾷ τὸν φεγγίτη, κατεβαίνει
στὴ σκάλα, διασχίζει τρέχον-
τας τὸν κήπο καὶ πατάει τὸ
πόδι του στο δρόμο. Δὲν ὑ-
πάρχει φρουρός. Ἐχει ξανα-
τρέξει στὸν καβγά. ‘Ο δημο-
σιογράφος τὸν βοήθησε καὶ
μὲ τὸ παραπάνω.

Σὲ λίγο, φτάνει στὴ φωνία.
Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσει καὶ ὁ δη-
μοσιογράφος. Τὰ ρούχα του
εἶναι τσαλακωμένα καὶ τὰ μαλ-
λιά του ἀνακατωμένα.

— Τὴν πλήρωσα γιὰ χάρι

σου!, τοῦ κάνει. Λοιπὸν, ἀ-
κούω.

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτε,
τοῦ λέει σοβαρὰ ὁ Μπίλ. “Ι-
σως νὰ μὲ νομίσης ψεύτη, μὰ
δὲν εἶμαι. Εἶμαι ὑποχρεωμέ-
νος νὰ μὴ μιλήσω. “Αν θέλης
νὰ γράψης κάτι στὴν ἐφημερί-
δα σου, γράψε τὸ ἐξῆς: “Ο
Μπίλ Γκόρντον παρακαλεῖ τὴν
ἀστυνομία νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύ-
θερο καὶ νὰ μὴν τοῦ γίνετα
ἐμπόδιο. Μπορεῖ νὰ εἶναι μι-
κρὸς στὴν ἡλικία, μὰ ἡ ἀπο-
στολή του εἶναι μεγάλη: Θέ-
λει νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότη-
τα ἀπὸ ἓνα μεγάλο κίνδυνο
ποῦ τὴν ἀπειλεῖ.”

Χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξι,
στρίβει τὴ γωνία καὶ χάνετα
ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἐκπληκτοῦ
δημοσιογράφου, πού τρέχει
κι’ αὐτὸς γιὰ τὴν ἐφημερίδα
του ὅσο μπορεῖ πῶ γρήγορα.

— Μὰ τί κατάστασι εἶναι
αὐτὴ ἐπὶ τέλους! διαμαρτύ-
ρετα ὁ ἀγουροξυπνημένος
Τόμ. Δὲν θὰ ἡσυχάσουμε καὶ
μεῖς καμμιά νύχτα γιὰ νὰ μὰς
βρῆ ὁ ἥλιος τὸ πρωὶ νὰ κοιμό-
μαστε;

— Σήκω ἐπάνω καὶ ἐτοιμά-
σου γρήγορα!, κάνει σὲ προ-
στακτικὸ τόνο ὁ φίλος του.

— Γιατὶ δὲν ἀφίνουμε τὴ
δουλειά μας γιὰ νὰ τὴν κά-
νουμε τὴν ἡμέρα;

— Γιατὶ τὸ σκοτάδι εἶναι
ὁ καλύτερος σύμμαχος μας,
ὕπναρὰ! Σὲ δυὸ λεπτά, ξεκι-
νᾷμε!

‘Ο Τόμ στριφογυρίζει πά-
νω στὰ ξερὰ χόρτα, πού ἔχει
φτειάζει γιὰ κρεβάτι, καὶ ἀ-

ναγκάζεται να σηκωθεί.

— "Αν τὸ ἤξερα πὼς θὰ τρελλαθῶ στὶς ξαγρύνιες, θὰ ἔβαζα τὰ δυνατά μου νὰ μὴ πετύχω σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο διαγωνισμό!, κάνει μουρμουρίζοντας.

Τὰ τρία παιδιὰ ἀφίνουν τὰ βράχια τῆς ἀκτῆς, πού χρησιμopoιοῦν γιὰ κρυσφύγετο, καὶ ξεκινοῦν. Δὲν τολμοῦν νὰ πάρουν αὐτοκίνητο, γιατί φοβοῦνται μήπως τοὺς ἀναγνωρίσει κανεὶς. Ἡ ἀστynomία ἔχει κυκλοφορήσει χιλιάδες φωτογραφίες τοῦ Μπιλ σὲ ὅλη τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔχει δώσει διαταγὴ στοὺς πολίτες, μόλις τὸν δοῦν, νὰ τὸν συλάβουν μὲ κάθε τρόπο. "Ἐτσι, ἀποφασίζουν νὰ μὴν περῶσιν μέσα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλὰ νὰ κάνουν ἕναν ὁλόκληρο κύκλο καὶ νὰ βαδίσουν ἔπειτα γιὰ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Μέρβιν, πού ἀπέχει ὄρες ἀπὸ τὴν πολιτεία.

Τὶς πρῶτες δυὸ ὥρες, ὁ Τόμ προχωρεῖ καλά. Ἐπειτα τὸν πιάνει μιὰ τρομερὴ νύστα καὶ παραπατάει πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, σὰν μεθυσμένος.

Ὁ Μπιλ ἀναγκάζεται νὰ τὸν βάλῃ μπροστά καὶ κάπου-κάπου τοῦ δίνει καὶ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

Τρεῖς ὥρες πορεία! Τὰ πόδια τοὺς ἔχουν πληγιάσει καὶ ἡ Πόλα, πού δὲν εἶναι μαθημένη ἀπὸ δρόμους, ὑποφέρει πολὺ. Στὸ τέλος, ὁ Μπιλ ἀναγκάζεται νὰ τὴν πάρῃ στὴν πλάτη του. Ὁ Τόμ, ὅταν δὲν

κοιμάται ὁλόρθος, ἀρχίζει τὶς μουρμούρες:

«Μά... πού πάμε ὅλη τὴ νύχτα; κάνει. Τί μᾶς ἤρθε καὶ ξευχητάμε κάθε τόσο; Γιατί νὰ μπλέξιμε μὲ τόσες ἱστορίες; Τί θέλουμε νὰ πάμε στὴν Εὐρώπη; Δὲν καθόμαστε καλύτερα στὰ σπιτάκια μας; "Αχ... τί ὠραῖο ὕπνο θὰ ἔκανα τώρα στὸ μαλακό μου κρεβάτακι μὲ τὸ παχὺ του στρώμα...»

Μὲ μιὰς, πέφτει κάτω καὶ μένει ἀκίνητος. Ἀρχίζει ἕνα δυνατὸ ροχαλητὸ καὶ στὸ πρόσωπό του καθρεφτίζεται μιὰ ἀπέραντη γαλήνη. Νομίζει πὼς κοιμάται πραγματικὰ στὸ κρεβάτι του!

Ὁ Μπιλ ἀφίνει κάτω τὴν Πόλα καὶ δοκιμάζει νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Πού νὰ ξυπνήσῃ ὅμως ὁ Τόμ! Οὔτε σαράντα κανόνια μαζί δὲν μποροῦν νὰ τοῦ κόψουν αὐτὸν τὸν ὕπνο. Στὸ τέλος ὁ φίλος του, ἀφοῦ βλέπει πὼς πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι του, τὸν τραβάει παράμερα, κάτω ἀπὸ τὴ φυλλωσιὰ ἐνὸς πικνοῦ δέντρου, πού τὰ κλαδιὰ του ἀγγίζουν τὴ γῆ, καὶ τὸν ἀφίνει νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κούρασι ὅμως κάνει καὶ τὴν Πόλα νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της. Μόνο ὁ Μπιλ μένει ξαγρυστος καὶ κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολοῖ του.

"Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες τοὺς ξυπνάει. Ἀφίνουν τώρα τὸ δρόμο καὶ μπαίνουν μέσα σὲ ἕνα χωράφι. Ἡ θαυμάσια ἀσπροφραγγιὰ φωτίζει θαμπὰ τὴν πλάσι καὶ ἔτσι βρίσκουν

εύκολα τὸν προσανατολισμό του.

— Σὲ λιγότερο φτάνουμε, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπίλ.

— Θὰ ἔχουμε πάλι ἀπόψε φασαρίες; ρωτᾷει ἡ Πόλα.

— Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο πού πιστεύω εἶναι πῶς τὰ σχέδια τῆς κλεμμένης δόμβας βρίσκονται μέσα στὸ ἐργαστήριο. Θὰ προσπαθήσουμε μὲ κάθε τρόπο νὰ μπούμε μέσα.

Η ΣΥΡΜΑΤΙΝΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΠΕΡΝΟΥΝ τὸ χωράφι καὶ μπαίνουν τώρα μέσα σὲ μιὰ ὠραία κοιλάδα, γεμάτη πυκνὰ δέντρα. Στὸ βάθος διακρίνεται ἓνα μεγάλο κτίριο μὲ μιὰ φωτεινὴ ἐπιγρα-

φή: «ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΒΑΜΒΑΚΟΣ».

— Μά, πρὸς Θεοῦ, γιὰ ν' ἀγοράσουμε μπαμπάκι κάναμε τόσες ὥρες δρόμο μέσα στὴ νύχτα; διαμαρτύρεται ὁ Τόμ.

— Εἶσαι πολὺ κουτός, φίλε μου. Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή ξέρεις τί κρύβεται; Τὸ ἐργαστήριο τοῦ Μέρβιν, πού προσπαθεῖ νὰ κατασκευάσῃ μιὰ τρομερὴ δόμβια, μὲ τὴν ὁποία ἔχει σκοπὸ νὰ κατακτήσῃ τὴ γῆ!

Τὰ τρία παιδιὰ σωπαίνουν. Κάτι τοὺς βαρραίνει τὸ στήθος: Ἡ εὐθύνη πού ἔχουν ἀναλάβει, ἡ μεγάλη εὐθύνη νὰ σώσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ νύ-

Βλέπει μιὰ φιγούρα νὰ γλιστροῦν πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ νὰ παρυσιάζεται μπροστὰ του μὲ σηκωμένα τὰ χέρια.

‘Ανοίγει τὸ κρύσταλλο τοῦ φεγγίτη, ἐνῶ τὸ μάτι του δὲν φεύγει οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸν κοιμισμένο ἀστυνομικό.

χια· ἐνὸς τρελλοῦ ἐπιστήμονα καὶ τοῦ αἰμοδόρου Βάγκ!

— ‘Απόψε, παιδιά, πρέπει νὰ προσέξουμε πολὺ, λέει ὁ Μπίλ. Δὲν σὰς κρύβω πῶς μποροῦν νὰ μᾶς σκοτώσουν καὶ τοὺς τρεῖς. ‘Ο θάνατος δὲν εἶναι ἐπιπόλαιο παιχνίδι. ‘Εχω καθήκον νὰ σὰς προειδοποιήσω. Ποιὸς ἀπὸ σὰς θέλει νὰ φύγη; Νὰ μοῦ τὸ πῆτε τώρα πού εἶναι καιρός.

— ‘Εγὼ σὲ ἀκολουθῶ! μιλάει ἡ Πόλα. Εἶμαι πρόθυμη νὰ πεθάνω γιὰ ἕναν ὁμορφοσκοπὸ, δίπλα σὲ ἕναν ἥρωα σὰν καὶ σένα!

— ‘Εσύ; ρωτᾷ συγκινημένος ὁ Μπίλ, τὸν φίλο του.

‘Ο Τὸμ ἀρχίζει νὰ ξύνη τὴ μεγάλη του κεφάλι.

— ‘Αν τύχη καὶ σκοτωθῶ, κάνει, νὰ μοῦ προσέχης τὸν Φρίξ, Μπίλ! Σοῦ τὸν χαρίζω. Κι’ ἂν πάω στὸν παράδεισο... ἐκεῖ νὰ δῆς ὕπνο πού θὰ χορτάσω!

— Θάρρος, φίλοι μου!, τοὺς λέει ὁ Μπίλ καὶ βγάζει τὸ πιστόλι του.

Προχωροῦν τώρα ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς κοιλάδας, ἔχοντας τὰ μάτια τους τέσσερα. Διακόσια μέτρα μπροστὰ ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ ἐργοστασίου, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη πύλη, ὀλάνοιχτη, χωρὶς πόρτα.

— ‘Εσύ, Τὸμ, προχώρησε ἀριστερά, τὸν συμβουλεύει ὁ Μπίλ, καὶ σύ, Πόλα, ἔλα μαζί μου.

‘Ο Τὸμ στρίβει ἀριστερά

καί προχωρεί, μα αναγκάζεται να σταματήσει. 'Ανάμεσα στα δέντρα υπάρχει ένα αγκυρωτό συρματοπλέγμα, βαλμένο με τέτοιο τρόπο που του είναι αδύνατο να προσπεράσει. Για να το κόψει με τη μικρή ψαλίδα που έχει επάνω του, θ' άργήσει πολύ.

Γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει τους δυο φίλους του να περνούν την πύλη. 'Ετοιμάζεται κι' αυτός να τους ακολουθήσει για να τους πη για το συρματοπλέγμα, όταν φτάνει στ' αυτιά του ένα πνιγμένο βογγητό και μία φωνή.

Κυττάζει, και μέσα στο θαμπό φώς των άσπεριών, βλέπει τους δυο φίλους του να έχουν προσπεράσει την πύλη και να κυλιούνται κάτω, φυλακισμένοι μέσα σε μία συμμάτινη παγίδα. Του έρχεται να γελάσει βλέποντας αυτή τη σκηνή και ξεκινάει με άργα βήματα να τους φτάσει, για να τους ελευθερώσει. 'Η σίλου έττα όμως ενός ανθρώπου, που φανερώθηκε και προχωρεί με το πιστόλι στο χέρι πλησιάζοντας τα φυλακισμένα παιδιά, τον κάνει να τὰ χάσει! Στηρίζεται στον κορμό ξένου δέντρου και τὰ μάτια του δεν αφήνουν ούτε στιγμή τον άντρα με το πιστόλι. Σε λίγο τον βλέπει να ετοιμάζεται να πυροβολήσει.

Σηκώνει γρήγορα το πιστόλι του και σημαδεύει τον ψηλό άντρα στο στήθος. Πατάει τη σκανδάλη και άμέσως κατόπι τρέχει κοντά στους φί-

λους του. 'Ο ψηλός έχει πέσει κατά γης.

— Μπίλ, τί πράγματα είναι αυτά; κάνει γελώντας βλέποντάς τον τυλιγμένο μέσα στο συρματίνο δίχτυ.

— Κόψε γρήγορα το σύρμα, Τόμ!, του φωνάζει ο Μπίλ.

'Εκείνος βγάζει από την τσέπη του την ψαλίδα και σε λίγο ελευθερώνει τους δυο φίλους.

— Φτηνά την γλυτώσαμε!, κάνει η Πόλα. 'Αν έρχόσουν και συ μαζί μας, Τόμ, θα ήμασταν νεκροί αυτή τη στιγμή.

— Πέστε κάτω και ακολουθήστε με, τους διατάζει ο Μπίλ.

Σέρνεται με την κοιλιά και προχωρεί πρώτος, ανάμεσα από ένα ξέβαθο χαντάκι. Το σώμα του γίνεται ένα με τη γη. Καπαλαβαίνει πώς από την πύλη θα είναι πολύ επικίνδυνο να δοκιμάσει για να μη στο έργοστάσιο. Πρέπει να δοκιμάσει από άλλου.

Προχωρώντας με την κοιλιά μέσα στο χαντάκι, φτάνει κοντά στην ψηλή μάντρα του έργοστασίου. Σηκώνει το βλέμμα του ψηλά και η απογοήτευσί ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. 'Η μάντρα είναι τόσο ψηλή που δεν θα μπορέσουν με κανένα τρόπο να την περάσουν!

Το ατί του όμως παίρνει το θόρυβο νερού που κυλάει. Δίπλα τους, κάτω από τη γη τρέχει άκαθαρο νερό από μια ύπόνομο, που ξεκινάει από το έργοστάσιο και χύνεται έξω.

‘Ο Μπίλ, προχωρώντας λίγα μέτρα άριστερά, βλέπει μία σιδερένια σκάρα νά σκεπάζη ένα κομμάτι από την ύπνομο. Με λίγη προσπάθεια, κατορθώνει νά την παραμερίση και νά πηδήση μέσα. Τά βρώμικα νερά φτάνουν ώς τó γόνατό του. Κάνει νόημα και στους άλλους δυό ν’ ακολουθήσουν. Προχωρούν τώρα μέσα στη μεγάλη σωλήνα τής ύπνομου, μέσα στη βρώμα, στην ύγρασία, και στο σκοτάδι.

‘Αφού προχωρούν λίγα μέτρα, βλέπουν πάνω από τó κεφάλι τους μιá άλλη σκάλα. Αύτη βρίσκεται μέσα στον περιβόλο του έργοστασίου. ‘Ο Μπίλ δοκιμάζει νά τήν άναση κώση. Τó κατορθώνει εύκολα, μά μόλις βγάζει λιγάκι τó κεφάλι του έξω, βλέπει έναν άνθρωπο λίγα μέτρα μακρύτερα νά κóβη μικρές βόλτες. Είναι ένας νυχτοφύλακας.

Τόν άφίνει νά γυρίση τήν πλάτη του και πετάγεται έξω. Με άθόρυβα βήματα τόν φτάνει και, τή στιγμή που εκείνος έτοιμάζεται νά στρίψη, ρίχνεται με ένα πήδημα στην πλάτη του και τόν πιάνει από τó λαιμό γιά νά μὴ φωνάξη.

Τά δύο σώματα πέφτουν και κυλιούνται άγκαλιασμένα κάτω. ‘Ο Μπίλ βάζει σέ ενέργεια τίς γροθιές του. Μιά, δυό, τρείς και ó άνθρωπος μένει άκίνητος.

Τρέχει τώρα και βοηθεί τούς άλλους νά άνεθούν επάνω. Με γρήγορα βήματα φτάνουν κάτω από τόν ίσκιο ένός

ύποστέγου. Στριμώνονται στον τοίχο και προχωρεί ó ένας πίσω από τόν άλλο, έχοντας έτοιμα τά πιστόλια στα χέρια τους. ‘Αφήνουν τó πρώτο κτίριο που είναι κατασκοτεινο και φτάνουν σέ ένα δεύτερο, που από τά κλειστά του παντζούρια βγαίνει φώς.

‘Η πόρτες του είναι μεγάλες, βαρείες και σιδερένιες. ‘Αδύνατον νά μπουν μέσα. Δίπλα από τήν πόρτα υπάρχει ένα σκοτεινό παράθυρο. ‘Ο Τόμ βάζει σέ ενέργεια τó γοντρό του κορμί. ‘Ανεβαίνει επάνω, δίνει μιá γερή σπρωξιά και βρίσκεται μέσα σ’ ένα σκοτεινό δωμάτιο. Δεν υπάρχει ψυχή ανθρώπου εδώ. ‘Ανοίγουν τήν πόρτα βγαίνουν στο διάδρομο και τραβούν από μέσα τó μεγάλο σύρτη, άνοίγοντας και τή σιδερένια πόρτα.

‘Ο διάδρομος είναι φωτισμένος. Σέ μιá στιγμή, μένουν άκίνητοι και κυττάζουν ó ένας τόν άλλον στα μάτια. ‘Από τó βάθος τής στοάς φτάνει ώς τ’ αυτιά τους μιá μεγάλη φασαρία, φωνές και θόρυβος, λές και σπάζουν πολλά ποτήρια μαζί!

‘Ο Μπίλ τούς κάνει νόημα νά τόν ακολουθήσουν. Οί τρείς παιδικές σιλουέττες, σκυφτές και άθόρυβες, σοβαρές και σιωπηλές πηγαίνουν ν’ άνταμώσουν τούς έχθρους των, τούς έχθρους όλης τής ανθρωπότητας. Τή συμμορία τού Μέρβιν και τού Βάγκ.

‘Ο Μπίλ κάνει νόημα στους άλλους νά μένουν άκίνητοι

στις θέσεις τους και προχωρεί μονάχος του άκρη - άκρη στον τοίχο. Είναι περίεργος να δη από που προέρχεται αυτός ο θόρυβος των φωνών, και ο πάταγος των σπασμένων ποτηριών.

Φτάνει κοντά σε μιιά πόρτα και βάζει το αυτί του για να ακούσει. Οί φωνές από μέσα είναι πολλές και συγκεχυμένες. Εκείνο που ενδιαφέρει τον Μπίλ είναι να δη τα πρόσωμα των έχθρών του. Με μιιά τολμηρή κίνηση σπρώχνει λιγάκι την πόρτα. Στο μικρό άνοιγμα της διακρίνει πέντε ως έξη ανθρώπους καθισμένους μπροστά σ' ένα μεγάλο τραπέζι. Τα πρόσωπά τους είναι γελαστά και στα χέρια τους κρατούν ποτήρια γεμάτα κρασί. Χειρονομούν σαν τρελλοί και μιλούν όλοι μαζί. Σε μιιά στιγμή απλώνεται θα θειά σιωπή και αρχίζει ένας από όλους τους να μιλάει.

— Είμαι ευτυχισμένος, καλοί μου συνεργάτες, γιατί έπι τέλους μπόρεσα με τη δική σας τη βοήθεια και τη βοήθεια του Βάγκ να κλέψω τα μυστικά της δόμβας από τη βασίλισσα της ύπόγειας πολιτείας. Από αύριο το εργοστάσιό μου θ' αρχίσει την κατασκευή της και σε τρεις μήνες το πολύ θα την έχουμε έτοιμη στα χέρια μας. Ναι, σε τρεις μήνες, έγώ ο Μέρβιν θα κατακτήσω τη γή και σεις θα γίνεται ύπουργοί μου!»

“Ενα «ζήτω!...» ξεσπάει και καινούργια ποτήρια αρχίζουν να σπάζουν.

‘Ο Μπίλ γυρίζει το βλέμμα του πίσω στους κρυμμένους του φίλους και είναι έτοιμος να τους κάνει νόημα για να πλησιάσουν. Χωρίς να το περιμένη όμως ή πόρτα του δωματίου της συμμορίας άνοίγει, και βρίσκεται χωρίς να το θέλη αντιμετώπος με είκοσι άντρες!

Το φώς του ηλεκτρικού τον φωτίζει στο πρόσωπο και τον παίρνουν όλοι είδησι. Δίνει ένα σάλτο και φτάνει κοντά στους φίλους του. “Ετοιμάζουν τα πιστόλια και αρχίζουν να όπισθοχωρούν μέσα στο μισοσκόταδο. Για κακή τους τύχη όμως, από την είσοδο του διαδρόμου μπαίνουν τρεις άντρες όπλισμένοι σαν άστακίβι και το ηλεκτρικό λαμπιόνι από ψηλά ανάβει. Βρίσκονται τώρα κλεισμένοι μέσα στη φάκα.

«Πρέπει κάποιος από τους τρεις μας να γλυτώσει!» σκέπτεται ο Μπίλ.

Είναι βέβαιος πως τους είναι αδύνατο να γλυτώσουν και οι τρεις.

— Παραδοθήτε!, ακούγεται ή φωνή του Μέρβιν από το δωμάτιο. Παραδοθήτε αν θέλετε να σώσετε το κεφάλι σας!

Οί τρεις άντρες, που μήχαν από την είσοδο του διαδρόμου, τους πλησιάζουν. “Ερχονται και οι τρεις τους πλάι - πλάι με τα σώματα ένωμένα και με τα όπλισμένα τους χέρια προτεταμένα.

— Παραδοθήτε!, φωνάζουν και οι τρεις τους.

‘Ο Μπίλ ρίχνει το πιστόλι

του κατά γής, και στρέφοντας τὸ κορμί του βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με τοὺς τρεῖς ἄντρες. Ἐτοιμάζεται ἡ σκώση τὰ χέρια του ψηλά. Μὰ ἡ κίνησι αὐτὴ ἔχει κάποιον σκοπό. Ἐνῶ φτάνει τὰ χέρια του ὡς τὸ ὕψος τῶν δικῶν τους, ἀρπάζει ξαφνικὰ τὰ πιστόλια τῶν δύο ἀκραίων ἐχθρῶν του καὶ τὰ σηκώνει ψηλά. Ὁ μεσαῖος ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ, ἀλλὰ μιὰ ξαφνικὴ κλωτσιὰ στὸ στομάχι τὸν ρίχνει ἀναίσθητο κατὰ γῆς.

Ἡ Πόλα τὴ στιγμή ἐκείνη καταλοιθαίνει: πὼς κάτι πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο της. Σηκώνει τὸ πιστόλι της καί, πυροβολώντας τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι, τὸ σπάζει. Ὁ Τόμ, πού ὡς τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, στριμώχνεται στὸν τοῖχο καὶ ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

Ὁ Μπίλ πέφτει κάτω καὶ κυλιέται στὸ πάτωμα με τοὺς δυὸ χειροδύναμους ἐχθροὺς του. Μιὰ ἄγρια καὶ ἐξοντωτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσά τους. Εὐτυχῶς πού ἡ Πόλα τρέχει καὶ τὸν βοηθά. Δίνει μιὰ μετὰ τὴ σιδερένια λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ της στὸ κεφάλι τοῦ ἑνὸς καὶ τὸν ἀφίνει ἀναίσθητο. Τὸν ἄλλον τὸν ἀναλαμβάνει ὁ Μπίλ. Μὲ δυὸ - τρεῖς γρήγορες καὶ ἀριστοτεχνικὲς γροθιῆς τὸν βγάζει νὰ κ - ἄουτ.

— Ἐξω!, φωνάζει τώρα στοὺς φίλους του.

Πυροβολώντας καὶ οἱ τρεῖς

πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου βρίσκεται κλεισμένος ὁ Μέρβιν μετὰ τὴν συμμορία του, ἀφίνουν τὸ διάδρομο καὶ βγαίνουν στὸν περίβολο τοῦ ἐργοστασίου.

— Κρυφτῆτε στὸν κήπο καὶ προσπαθῆστε νὰ ἀμυνθῆτε ὅσο μπορείτε, τοὺς συμβουλεύει. Ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω στὸ δωμάτιο!

— Θὰ σὲ σκοτώσουν!, τοῦ λέει φοβισμένα ἡ Πόλα.

— Μὴ φοβάσαι, Πόλα, θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου.

Τοὺς ἀφίνει, καὶ τρέχοντας σὰν ἀστραπὴ, χάνεται μέσα στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Θέλει νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ ἐργοστασίου. Ξέρει πὼς οἱ περισσότεροὶ ἐχθροὶ τοῦ θ' ἀφίσουν τὸ δωμάτιο καὶ πὼς θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ βρῇ τὸν φάκελλο μετὰ τὰ μυστικὰ τῆς βόμβας.

Περπατᾷ μετὰ τὰ τέσσερα καὶ κρατᾷ στὰ χέρια του δύο πιστόλια. Ἀκόμα δὲν ἀνταμώνει στὸ δρόμο του κανέναν ἐχθρό του. Αὐτὸ τοῦ δίνει θάρρος νὰ σηκωθῇ ὀλόρθος. Τὸ μάτι του παίξει δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Ἄλτ!

Μὲ τὸ ἀπότομο ἄλτ πού ἀκούει πέφτει κάτω. Προσπαθεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ἀπὸ πού ἔρχεται ἡ φωνή. Βλέπει μιὰ σκοπιὰ ἀριστερά του στὸν τοῖχο. Καταλοιθαίνει πὼς ὁ σκοπὸς τὸν πῆρε εἰδησι. Πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ξεμπλέξῃ μαζί του;

Ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ κινεῖται γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν

τοίχο. Μιά άθόρυβη όμως σφαίρα, τόν καθηλώνει ακίνητον στη θέση του.

«Έχουν όπλιστή μὲ όπλα τής υπόγειας πολιτείας, συλλογίζεται. Φοβούνται τήν άστυνομία και προσπαθούν με κάθε τρόπο να μην δώσουν καμμιά άφορμή να τούς υποπτευθούν!»

Πώς θα μπορέση τώρα να άποφυγή τόν σκοπό που είναι κλεισμένος μέσα στην τσιμεντένια του σκοπιά;

Στήν τσέπη του υπάρχει μια καπνογόνα χειροβομβίδα. Άποφασίζει να τήν θυσιάση. Τραβάει τόν κρίκο και τήν πετάει λίγα μέτρα μακριά του. Είναι άθόρυβη και ακίνδυνη. Με τόν σκάσιμο που κάνει όμως ένα πυκνό σύννεφο καπνού ξεχύνεται και πλημμυρίζει τήν άτμόσφαιρα. Χωρίς να χάση καιρό, σηκώνεται και αρχίζει να τρέχει. Ο καπνός τόν κολύπτει θαυμάσια από τόν έχθρό του. Στο τρέξιμό του όμως, καθώς δεν μπορεί να δη τίποτε μπροστά του, πέφτει πάνω σε ένα άγκασωτό συρματοπλεγμα. Τό πρόσωπό του ξεσκίζεται από τὰ άγκάθια σε πολλές μικρές πληγές. Χωρίς να τó θέλη, άφίνει να τού ξεφυγή μια πονεμένη κραυγή. Τό πρόσωπό του είναι καταματωμένο και τόν πονάει τρομερά. Ο Κεραυνός όμως δεν χάνει εύκολα τó θάρρος του. Η άποστολή του είναι ιερή και δεν έχει σκοπό να τήν παρατήση στη μέση όποιο εμπόδιο και να τού παρουσιαστή.

Τό συρματοπλεγμα είναι άραιά τοποθετημένο και άφίνει ανάμεσά του μεγάλα περάσματα. Τό περνάει και προχωρώντας λίγο ακόμα βγαίνει έξω από τó σύννεφο τού καπνού.

Βρίσκεται τώρα ακριβώς πίσω από τó εργοστάσιο, όταν στ' αυτιά του φτάνει μια φωνή. Μιά λεπτή γυναικεία φωνή που πνίγεται στη μέση!...

Είναι ή φωνή τής Πόλα, τή γνωρίζει. Τί να τής συμβαίνει τάχα; Μιά άνατριχίλα διατρέχει όλο του τó σώμα. Στέκεται για μια στιγμή άναποφάσιστα. Να γυρίση πίσω για να δη τί τής συμβαίνει, ή να προχωρήση; Όχι, είναι άνάγκη να συνεχίση τó δρόμο του. Μπορεί ή φίλη του να κινδυνεύη αυτή τή στιγμή, όμως αυτός είναι υποχρεωμένος να φτάση στο σκοπό του. Κάθε άργοπορία και δισταγμός μπορεί να τού στοιχίση ακριβά.

Προχωρεί. Φτάνει στο πίσω μέρος τού εργοστασίου. Μιά μεγάλη, σιδερένια πόρτα, τόν έμποδίζει να μπη. Δεν υπάρχει άλλη είσοδος, πρέπει με κάθε τρόπο να τήν άνοίξη. Καί μοναδικός τρόπος είναι τó άθόρυβο πιστόλι του.

Πυροβολεί τήν κλειδαριά δυό φορές. Τό σίδερο καταστρέφεται από τις άτσάλινες σφαίρες και ή πόρτα άνοίγει. Σκοτάδι και δώ. Ο Μπιλλ άναγκάζεται ν' άπλώση ψαχουλευτα τὰ χέρια του για να προχωρήση. Η πόρτα που

βρέθηκε μπροστά του άνοιγει εύκολα. Ένα μικρό γλωμπάκι από ψηλά φωτίζει το μικρό δωμάτιο.

Ο Μπίλ στέκεται για μια στιγμή ακίνητος. Τα μάτια του πετάγονται έξω από τις κόγχες του και το μυαλό του στριφογυρίζει μέσα στο κρανίο του. Του έρχεται να φωνάξει και νομίζει πώς θα τρελλαθεί μπροστά σ' αυτή την απίστευτη σκηνή που βλέπει: Έπάνω σε ένα χαμηλό τραπέζι, βρίσκεται δεμένη και φεμωμένη μια γυναίκα. Μια λεπτή και ξανθή γυναίκα που το φόρεμά της είναι γεμάτο αίματα. Είναι η βασίλισσα της ύπογειας πολιτείας, η Λίντα!

«Μιά... πώς είναι δυνατόν να βρεθεί επάνω στη γη; Ποιός την τραυμάτισε και την έδεσε στο τραπέζι αυτό;

Η σκέψη του Μπίλ, που σταμάτησε για μια στιγμή, ξεκαθαρίζει. Σκύβει επάνω στην αναίσθητη βασίλισσα, της βγάζει το πανί που την έχουν φεμώσει και της κόβει τα δεσμά. Έπειτα την φορώνει στην πλάτη του και την βγάζει έξω. Προχωρεί ως τους κοντινούς θάμνους και την κρύβει στην πυκνή σκιά τους. Προς το παρόν δεν μπορεί να της κόνη τίποτε άλλο.

Ξαναγυρίζει πίσω. Ένας πυρετός μίσους του φλογίζει το σώμα. Η καρδιά του χτυπάει άργα - άργα και δυνατά, κάνοντας το στήθος του να πονάει. Του φαίνεται σαν απίστευτο πώς η βασίλισσα βρέθηκε στα νύχια της συμμορίας.

«Ποιός να ξέρη τί να γίνεται εκεί κάτω, στην ύπογεια πολιτεία!, συλλογίζεται. Φαίνεται πώς θα έγιναν δλόκληρες μάχες, και πώς ο Άρκο νικήθηκε από τους προδότες. Να είναι κι' αυτός τάχα αιχμάλωτος του Μέρβιν και του πληγωμένου Βάγκ, η μήπως έχει σκοτωθεί, τη στιγμή που προσπαθούσε να υπερασπίση τη βασίλισσά του;»

Μπαίνει ξανά μέσα. Έχει τα μάτια του δεκατέσσερα. Δεν ξέρει από στιγμή σε στιγμή τί μπορεί να του συμβή. Περνάει το πρώτο δωμάτιο και ετοιμάζεται ν' ανοίξη την πόρτα για να μπη στο άλλο, που βρήκε δεμένη τη βασίλισσα. Του φαίνεται όμως πώς από εκεί μέσα φτάνει κάποιος θόρυβος, κάτι σαν το άνοιγμα μιάς πόρτας. Προσέχει καλύτερα. Ναι, δεν γελιέται. Κάποιος πρέπει να μπήκε σ' αυτό το δωμάτιο. Κυττάζει σαν από ένστικτο το πιστόλι του και άνοίγει απότομα την πόρτα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 6 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
ραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 7, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΣΤΑ ΕΓΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

:*****

τὰ ἥρωϊκὰ παιδιὰ, συνεχίζοντας τὸν πόλεμο γιὰ τὴ
σωτηρία τοῦ κόσμου, ἀναγκάζονται νὰ κατεβοῦν πάλι
στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, ὅπου ὅμως ὁ θάνατος τὰ
παραμονεύει ἀπὸ κάθε πλευρά!

Σὲ λίγο

Μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξις!

Θὰ κυκλοφορήσῃ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Μ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Σ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΠΟΛΗΣ ΔΙΑΧΙΖΕΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ, ΧΡΗΣΙ ΝΑ ΥΠΟΠΤΕΥΕΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΕΓΚΑ, ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΣΚΙΑ ΤΗΣ.

ΑΦΙΝΘΝ ΓΕΛΟΣ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΝΟΥΝ ΜΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ ΣΠΗΛΙΑ, ΓΕΜΑΤΗ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ

ΦΑΡΡΟ ΠΡΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΠΟΛΗ. ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΕΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΞΑΦΝΙΚΑ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ ΚΙ' Ο ΚΑΕΓΚΑ ΕΠΕΒΑΙΝΕΙ.

ΛΥΘΑΜΑΙ ΦΙΛΕ, ΜΑ ΕΚΑΝΕΣ ΛΑΘΟΣ!

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ...

ΕΙΣΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ ΦΟΝΗΑΣ! ΒΓΑΛΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΑΣΚΑ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΓΛΕΝΗΣΟ ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΚΑΛΑ. ΒΛΕΠΩ ΠΡΟΣ ΕΡΧΕΣΤΕ ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ! Ο ΚΟΠΟΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΗ ΧΑΜΕΝΟΣ!